

BIBLIA ÉS GYÜLEKEZET

2015. július

A Biblia Szövetség Egyesület folyóirata

XXVII. évfolyam 2. szám

Ára: 350,- Ft

*Krisztusban „van a bölcsesség és
ismeret minden kincse elrejtve.”*

(Pál levele a kolosséiakhoz 2,3)

BSZ vezetők és szolgálók konferenciája 2015. április

A nemzetközi Bibelbund és a Biblia Szövetség bécsi konferenciáján résztvevő magyar küldöttek egy csoportja a Bécs reformációi emlékeit bemutató túrán, 2015. áprilisban

Pécsei családi nap, 2015. június 6.

kézműves foglalkozás gyermekeknek (1), a fiúk fociznak (2), a legbátrabb családapák versenyének résztvevői (3), készülőds a közös ebédre (4)

„ÉRTED-E, AMIT OLVASOL?”

Örvendetes jelenség, hogy még mindig a Biblia az a könyv, amit világszerte a legtöbben olvasnak, amit a legtöbb nyelvre lefordítottak. Úgy tűnik, ez a statisztika hazánkra is érvényes. Ugyanakkor az a körülmény, hogy hazánkban is egyre több ún. kisegyház, független gyülekezet és vallásos egyesület alakul, arról tanúskodik, hogy bár a Bibliát sokan ismerik, viszont többféleképpen értelmezik és magyarázzák. Sokszor még egyazon felekezeten belül is viták támadnak a Biblia értelmezése, magyarázása körül, így jönnek létre a felekezeten belüli ún. kegyességi frakciók. Annak a nagy vallásos káosznak tehát, ami a Biblia értelmezése körül hazánkban és világszerte tapasztalható, az oka és magyarázata nem abban áll, hogy az emberek nem ismerik a Bibliát, vagyis a Bibliában található történeteket, hanem abban, hogy nem értik, és nem jól magyarázzák azt, amit csak részleteiben ismernek.

Az a kérdés, amit Fülöp evangélista a Csel 8,26-35-ben olvasható történetben az Ézsaiás próféta könyvét olvasó etióp kincstárnoknak feltesz, hogy ti. „*Érted is, amit olvasol?*”, szintén arról tanúskodik, hogy lehetséges úgy olvasgatni és ismerni a Biblia történeteit, hogy a lényeg homályban marad. Ha pedig valaki ismeri, de nem érti, amit a Bibliában olvas, annak eredménye legtöbbször a félremagyarázás, illetve a keresztyénség, azon belül a felekezetek szakadása.

A Biblia Szövetség azonban soha nem akarja feladni azt az igényt, hogy a Bibliát nemcsak jól kell ismerni, hanem jól is kell érteni és magyarázni. Ezt a célt szolgálja bibliaiskolai tanfolyamunk. De ennek a célnak szolgálatába állítjuk ezt az újságot is, amiben most ezt kérdezzük Olvasóinktól: *Érted-e, amit olvasol?*

A BIBLIA ÉRTELMEZÉSI ALAPELVEI

A Biblia Szövetség bibliaértelmezésének kiinduló pontja az a meggyőződés és alapelv, hogy a Bibliának

egyetlen szerzője van: a Szentlélek, a Szentírásban pedig egyetlen történetről van szó, amelynek egészét a különböző könyvekben található mozaikokból össze lehet állítani, a Biblia egyetlen főszereplője pedig Jézus Krisztus. Ha a Szentírás 66 könyvének egyetlen szerzője a Szentlélek, akkor nincsenek benne ellentmondások, hiszen a Szentlélek önmagának soha nem mond ellent. Ha egyetlen történetről van szó a 66 könyvben, akkor a feladatunk a részletekből az egész történet összerakása. Minden mindennel összefügg, és nem mondhatjuk pl. hogy az Ószövetség istene más, mint az Újszövetségé. Ha a 66 könyv főszereplője Jézus Krisztus, akkor az Ószövetség minden könyve, sőt a törvények és szertartások is róla szólnak, csak meg kell őket találnunk azokban. Ezek olyan fontos alapelvek, amiket a Biblia olvasásánál és megértésénél soha nem veszíthetünk szem elől.

FÉLREÉRTETT FOGALMAK

Folyóiratunk jelen számában öt olyan bibliai fogalmat szeretnénk körbejárni, amit köreinkben nagyon gyakran használunk, és számtalan vita és félreértés forrásai. Jó lenne ezeket a félreértéseket tisztázni az imént ismertetett bibliaértelmezési alapelveket szem előtt tartva.

Az egyik ilyen fogalom a kegyelem, a Bibliának és az ember üdvözítésének egyik kulcsfogalma, ami sok félreértést és félremagyarázást gerjeszt. Ezért egyik cikkünk tisztázni próbálja a kegyelem és a bűnbánat egymáshoz való, sokszor nem értett vagy félreértett viszonyát.

A másik az üdvbizonyosság, ami összetéveszthető a hamis üdvbizonyossággal, és ez zavart okoz a hívő emberek között is. Lássunk ebben is tisztán!

A következő a keskeny úton járó keresztyén ember döntési felelőssége, amelyet a hívő emberek, különféle téves tanítások elfogadása miatt, nagyon nehezen vállalnak fel.

A negyedik, sokat vitatott és félreértett fogalom a kegyelmi kiválasztás. Ennek lényegét a figyelmetlenül olvasott bibliai versek miatt sokan csak a személyes üdvösségre szűkítve értelmezik.

Az utolsó témakörben pedig vizsgáljuk a hit és a cselekedetek helyes viszonyát a teljes Szentírás fényében.

Imádkozunk azért, hogy az ember értelmét és szívét megvilágosító Szentlélek használja fel újságunkat, hogy megtanuljunk Isten szerint gondolkodni és cselekedni egy olyan világban, ahol egyre érzékelhetőbb a szellemi-lelki sötétség!

*Dr. Sípós Ete Álmos /
Tápiószele*

PECZNYÍK PÁL ISTEN IGAZSÁGOS!

Sok kritika éri
Istennek szent szavát,
hiteltelenítik
sokan a Bibliát!
Egyre többen hisznek
hamis tanításnak,
mint bűnöst szerető
Jézus szent szavának.
Sokan ítélkeznek
a Biblia felett,
mert énjükre tapint
az égi üzenet.
Isten igazságos,
kiderít, leleplez –
hogy irgalmat kérve
fussunk a kereszthez!
A szent, igaz Isten
a bűnösök helyett
vérező Fiában
önmagá szenvedett.
Imádjuk Atyánkat,
ki így szeret minket:
háta mögé veti,
megbánt bűneinket!
Ha nem bíraskodunk
a Biblia felett,
úgy üdvösség vár ránk
a tűz tava helyett.

FÉLREÉRTETT KEGYELEM

Napjainkban egyre gyakrabban találkozhatunk olyan, a kegyelemre vonatkozó nézettel és prédikációval, ami mögött a félreértett kegyelem téves gondolata áll. Hogy értsük, miről is van szó, a továbbiakban lássunk néhány példát!

A KEGYELEM ELSZAKÍTÁSA JÉZUS KRISZTUSTÓL

Sajnos, egyre több egyházi ember hangoztatja, hogy mivel Isten csakis szeretet (kegyelem), ezért természetesen minden bűnösnek megbocsátott, mindenkit elfogadott és üdvözít. Lényegtelen, hogy valaki kiben-miben hisz, mert Isten mindenkire kegyelmes. Ebben a koncepcióban a názáreti Jézus személye nem úgy szerepel, mint aki az az egyedüli személy, aki egyetlen, tökéletes keresztdozatával biztosította Isten kegyelmét a bűnösöknek, amiben csak azok részesülnek, akik hisznek ennek a jó hírnek, majd Istenhez térve, akarata szerinti életre adják magukat. A Krisztustól elszakított kegyelem-tanban a názáreti Jézusnak a példakép szerepe jut, s a hallgatónak sokszor az a benyomása támad, hogy Jézus személyének nincs kizárólagos szerepe az üdvözítő isteni kegyelem elnyerésében. Pedig a teljes Szentírás egyértelmű üzenete az, hogy nem adatott más név, amely által üdvözülhetnénk!

A KEGYELEM ELSZAKÍTÁSA KRISZTUS KERESZTJÉTŐL

Gyakran hangoztatott gondolat, hogy Isten, Jézus kereszthalálát mellőzve – egyetlen és tökéletes keresztdozata nélkül – kegyelmez a bűnösöknek. Nagypéntek kapcsán mondta egy neves felekezeti vezető: „Istent nem a szenvedés elégíti meg, hanem a szeretet.” Az ilyen gondolkodású emberek mindenáron el akarják tüntetni azt a bibliaiényt, miszerint az élő és igaz Isten szent és igazságos. Így az ellene lázadó, önistenítő, a kijelentését és törvényét lábbal taposó hiú emberekre haragszik, sőt kimondta felettük az igazságos ítéletet: „a bűn zsoldja halál” (Rm 6,23). Arról egyetlen szót sem ejtenek, hogy a szent és igazságos Isten megbocsátásához elengedhetetlen, hogy a bűn és a bűnös el-

nyerje az igazságos büntetést, a halált. Mert ha a bűn és a bűnös büntetlenül marad, akkor Isten szentsége és tökéletes igazságossága sérelmet szenved, amit ő maga nem enged meg. De a Bibliából megérthetjük, hogy Isten talált valakit, aki a bűnösök helyére állt, és bűnüket teljesen magára vállalva hajlandó volt elszenvedni helyettük az igazságos büntetést, s így biztosítani számukra Isten megbocsátó szeretetét, üdvözítő kegyelmét. Ez a személy Isten Fia, a názáreti Jézus, a Krisztus. Ő már a teremtés előtt vállalta a golgotai kereszthalált, hogy a bemutatott helyettes engesztelő áldozatával – élete feláldozásával – kiengesztelje Istent a bűnösök iránt, s biztosítsa számukra Isten teljes megbocsátását és a megigazítást. A bűnbocsátó kegyelemért a bűnösöknek nem kell fizetni semmit, ámde csakis azért nem, mert Jézus fizetett helyettük. Vére – odaadott élete – üdvünk ára. Drága áron vétettünk meg hiabavaló életünkben, mint hibátlan és szeplőtlen bárányok, Jézus Krisztusnak vérén – írja Péter apostol. A kegyelem drága, mert-hogy nagy árat fizetett érte az Atya és a Fiú Isten. „A kegyelem mindenekelőtt azért drága, mert Istennek került sokba. Istennek Fia életébe került – áron vétettek meg –: és nekünk nem lehet olcsó, ami Istennek drága. Mindenekelőtt azért kegyelem, mert Istennek nem volt túl drága a Fia a mi életünkért, hanem odaadta Őt értünk.” (D. Bonhoeffer: Követés, Luther Kiadó, Budapest 2007. 25. oldal)

A KEGYELEM ELSZAKÍTÁSA KRISZTUS EVANGÉLIUMÁTÓL

A kegyelemre olyan módon is hivatkoznak, hogy elszakítják azt a Jézus Krisztusról szóló bibliai örömhírtől is. Az az emberek elképzelése, hogy Isten kegyelme, feltétlen szeretete, amivel magához fordít, megtisztít, és maga mellett megtart, megszentel egy-egy bűnöst, független a keresztdozatától. Pedig az a tény, hogy aki hisz az evangéliumban, az üdvözül, aki pedig nem hisz abban, az elkárhozik, arra mutat, hogy az üdvözítő kegyelem hordozója ebben a világban éppen Jézus Krisztus evangéliuma, amiben maga Jézus kínál fel az Istentől elszakadt, vele szem-

ben ellenséges embernek. Ettől az örömhírtől elszakítva a bűnösök számára hozzáférhetetlen a kegyelem. Ezért, ahol nem szól tisztán a keresztdozat evangéliuma, ott nem hozzáférhető az üdvözítő kegyelem. Ahol pedig a kegyelmet másra ruházzák át, pl. a keresztdozat, szent jegyek anyagára – ott sem hozzáférhető. S nem hozzáférhető egyetlen földi felekezetben sem, mintha a felekezet maga hordozná az üdvözítő kegyelmet, s biztosítaná mindazoknak, akik hozzá csatlakoznak. Ragaszkodjunk ahhoz, hogy az üdvözítő kegyelem ebben a világban csakis Jézus Krisztus keresztdozatának evangéliumában hozzáférhető.

A KEGYELEM ELSZAKÍTÁSA A HITTŐL

Napjainkra homályba veszni látszik a tény, hogy az üdvözítő kegyelem hit által lesz az emberé. Ha biblikus a látásunk, akkor értjük, hogy Jézus személyének és keresztdozatának evangéliuma hordozza az üdvözítő kegyelmet, akkor az is érthető lesz, hogy aki ebben az evangéliumban hisz, az éppen ezen hit által részesül az őt megtisztító, az Istenhez kapcsoló, megszentelő, megtartó kegyelemben. A mai, istentelen-önistenítő ember nem részesülhet az üdvözítő kegyelemben, csakis a keresztdozat evangéliumába vetett hittel. Hinnie kell, hogy Isten, Jézus vére érdeméért megbocsátott neki, és visszafogadta őt, hogy el ne kárhozzon, hanem örök élete legyen. A vallásos embernek ugyanezt kell hinnie, hogy övé legyen az üdvözítő kegyelem.

Senkié nem lesz az üdvözítő kegyelem úgy, hogy megszvik valamit, vagy rákennek/ráöntenek valamit, amiről azt mondták, hogy abban van a kegyelem, de attól sem, ha belép egy magát egyedül üdvözítőnek hirdető felekezetbe. Csakis a hittel befogadott keresztdozat evangéliumában lesz az emberé az őt üdvözítő kegyelem, ami Jézusban ill. evangéliumában rejlik.

A KEGYELEM ELSZAKÍTÁSA A TÖRVÉNYTŐL

Divatos gondolat, hogy az isteni törvénnyel nem szembesítik az önistenítő-istentelen embereket, mivel Isten

törvénye az embert elítéli, megalázza. Nem hagyja meg abban a tévhitben, hogy található benne tisztaság és jóság, hanem egész valóját, szívét és életét úgy mutatja be, mint amiben semmi nincs, ami Isten számára elfogadható lenne. A törvény megmutatja, hogy az ember semmit nem érdemel Istentől – csak büntetést, halált és kárhozatot, és semmit nem tud tenni azért, hogy Isten elfogadja őt. Amíg ezzel a helyzettel nem szembesít valakit Isten törvénye, addig úgy véli, hogy alapvetően jó ember, aki ráadásul még tehet is valamit azért, hogy Isten megbocsássa számára azt a néhány bűnt, amit esetleg elkövetett. Az isteni törvénnyel nem szembesített ember képtelen felfogni a kegyelem valódi nagyságát, dicsőségét – semmit nem ért belőle, mert nem fogta fel, hogy a kegyelem miből emeli ki és kihez menti át. Akit azonban a törvény megsemmisített, az tudja, hogy az Isten előtt nem csupán egy-két szépséghibája van, hanem alapvetően lázadó és gonosz ember, aki éppen emiatt szegte meg sokszorosan Isten törvényét. Ha pedig ez a valóság, akkor neki semmi reménye nincs az isteni amnesztiára, arra, hogy visszatérjen Istenhez, és ajándékaiban újra részesüljön. Az ilyen ember ráébred arra, hogy mit köszönhet a názáreti Jézusnak; felragyog előtte Krisztus keresztyének jelentősége, a kegyelem lényege, valódi dicsősége és ereje.

A KEGYELEM LESZŰKÍTÉSE A BŰNÖK BOCSÁNATÁRA

Egyesek az isteni kegyelmet leszűkítik a bűnök bocsánatára, szótárunkban a kegyelem egyenlő a bűnök meg-

bocsátásával. Így a kegyelem elfogadása vagy a megtérés számukra az isteni megbocsátás elhívésére szűkül. Nos, természetesen a kegyelem az, ami eltörli a bűnöket (!) – de ennél sokkalta többet munkál! Hiszen a kereszty evangéliumában rejlő kegyelem munkálja pl. a bűnös ember újjászületését is. Az ember legnagyobb problémáját nem egyes konkrét vétkei jelentik, hanem a mélyebben fekvő baj: a veleszületett szívbeli romlottság, az egocentrizmus-párosult istentelenség. Éppen ez az alapbaj az, ami miatt az embernek nem csak a bűnei bocsánatára van szüksége – természetesen arra is szüksége van! – hanem azon túlmenően radikális szív- és életközpont változásra: énközpontú és istengyűlölő életét kell bűnbánattal lezárnia, és Isten-központú életet kezdeni az evangéliumba vetett hittel. Nos, az isteni kegyelem nem csak az ember vétkeit teszi meg nem történtté, hanem a bűnös emberben kimunkálja és megvalósítja a mély, gyökeres változást, az újjászületést. Azaz a kegyelem nem csak bűnei bocsánatában részesíti az embert, hanem Jézus által Istennel is szoros kapcsolatba hoz. A kegyelem elvégzi a bűnös emberben, hogy lezárja korábbi énközpontú, önistenítő, egoista, hiú életét, és egészen újat kezdjen Isten irányítása alatt, miközben megtisztul elkövetett és még el nem követett vétkei szennyétől is.

A KEGYELEM EMBERI HATÓKÖRBE VALÓ UTALÁSA

Számtalan népszerű „evangélizátort” hallgatva az a benyomásunk, hogy szerintük a bűnös – Isten ellen alapvetően lázadó, önmagát istenítő –

ember az, aki „használja” a kegyelmet. Azt sugallják tudatlan és naiv hallgatóságuknak, hogy az isteni kegyelem elfogadása a bűnös emberek nagy lehetősége, vagyis az Isten-ellenesen élők használhatják fel a kegyelmet arra, hogy általa megtisztítsák magukat vétkeiktől. Ennek elérése érdekében aztán bevetnek különböző evangélizációs technikákat és módszereket. Hallgatóságuk úgy érzi, hogy rendelkeznek a bűnbocsátó és újjászülető, vagyis az emberben mély változást előidéző kegyelem felett, aminek ellene is állhatnak, de használhatják is. Nos, a bibliai szemlélet szerint éppen fordítva áll a dolog: az ember az, aki az evangéliumban rejlő kegyelem munkája által jut hitre, fogadja el a bűnei bocsánatát, és tér vissza az élő Istennel való közösségbe. Eleink ezt így fogalmazták meg: „Határozottan mondjuk pedig, hogy ez a bűnbánat (itt: megtérés Istenhez) egyedül Isten ajándéka és nem a saját erőnk munkája. Mert az apostol parancsolja, hogy a hű egyházi szolga szelíden fenyítse az ellenszergüldöket, ha talán egykor Isten az igazság megismerésére térítené őket. (2Tim 2,24-25)” (II. Helvét Hitvallás; XIV. fejezet). Az evangéliumban munkálkodó kegyelem hatékony munkája nélkül egy bűnös sem képes önmagától az evangéliumban hinni, s visszatérni az élő Isten közösségébe és Igéjének uralma alá, hátat fordítva veleszületett egocentrikus és istengyűlölő mentalitásának, megbánva konkrét vétkeit – hit által elfogadva, hogy megbocsátotta Isten azokat, és immár ő is az Isten családjának tagja.

Sipos Ete Zoltán / Szeged

A FÉLREÉRTETT ÜDVBIZONYOSSÁG

Az üdvbizonyosság szót hallva az egyháztörténet izgalmas, és a mai napig le nem zárt vitájának körvonalai rajzolódnak ki előttünk. Az üdvbizonyosság némelyek számára a lélek legbecsesebb kincse, míg mások szerint ugyanez egyes keresztyének farizeusi önteltségének a jele. Ha nem is vállalhatjuk, hogy e vitát egyetlen tanulmányban véglegesen és mindenki számára megnyugtató módon lezárjuk, néhány kér-

dés felvetése segíthet, hogy az üdvbizonyossággal kapcsolatban számos félreértést tisztázzunk.

Első kérdésünk hadd hangozzon így: **Mi az üdvbizonyosság?**

Az üdvbizonyosság nem bibliai, hanem teológiai kifejezés. Jóllehet maga a szó a Szentírásban nem fordul elő, de a tartalma, az üdvösség felőli szilárd meggyőződés, bizonyosság, egyáltalán nem idegen a Bibliától. Az üdvbizo-

nyosságról szóló tanítással a régiek arra a kérdésre adtak választ, hogy a keresztyén ember bizonyos lehet-e az üdvösségében, vagy sem? Megnyugodhat-e a hívő lélek Isten végleges és teljes üdvözítő művében, vagy bizonytalanságban maradván kell leélnie és végigküzdenie földi hívő életét? Az üdvbizonyosság a reformáció óta kapott jelentős hangsúlyt, különösen is a reformáció hitvallási irataiban. Az üdvbi-

zonyosság jelentette például Luther elvi meggyőződését és gyakorlati életének vezérelvét is.

Meg kell jegyeznünk, hogy az üdvbizonyosságról alkotott véleményünk más tanítások elfogadásának vagy éppen elutasításának a következménye. Olyan, mint a ház teteje, aminek méretét, alakját meghatározza az alatta álló épület mérete. Mindaz, amit Isten üdvözítő munkájáról, Jézus Krisztus áldozatáról és annak hatásáról gondolunk, el fogja dönteni, hogyan gondolkodunk az üdvösség bizonyosságával kapcsolatban. A pelagiánus-arminiánus üdvntanból az üdvösség felőli bizonyosság elutasítása következik, míg a kálvinista üdvntan az üdvbizonyosság tanának elfogadását vonja maga után. Az üdvbizonyosság szó szinonimájaként használatos a hitbizonyosság kifejezés is (pl. Sebestyén Jenő, W. Heyns).

A hit által megkapott üdvösség lényegéhez tartozik a bizonyosság. A hit héber szava azt jelenti: bizonyosnak tartani. Amikor Ábrahám vagy Dávid hitt, akkor bizonyosnak tekintették Isten ígéreteit, és azoknak megfelelően éltek. A héber ÁmaN/eMuNah szóból kiindulva egyenesen lehetetlen Jézus Krisztusban úgy hinni, hogy egyszersmind bizonyosságunk ne lenne mindabban, amit ő tett és tanított! „*Bizony, bizony mondom nektek!*” = Ámen, ámen mondom nektek! Amikor tehát Isten, Jézus Krisztus áldozatára tekintettel üdvösséget ígér a bűnösnek, a hit azt jelenti, hogy a bűnös az ígéretet komolyan veszi, és a megígért üdvösséget bizonyosnak tekinti, megköszöni, életét pedig a megígért üdvösség bizonyosságában éli tovább. Példával élve: a hit olyan bizonyosságot jelent, amivel a beteg ember orvosát nem csak meghallgatja, de kész az általa javasolt gyógyszer bevenni, vagy a műtőasztalra feküdni is, mert biztos az orvos jóindulatában és hozzáértésében. Amint a beteg a biztos gyógymódról értesül, és azt el is fogadja, bár még beteg, de a gyógyulás biztos reménye fogja meghatározni életét és beszédét is. Már nem uralja lelkét a betegség pusztító ereje és félelme, hanem betölti a betegség le-

győzésének reménye, a gyógyulás öröme.

A továbbiakban tegyük fel a kérdést: Biztos-e az üdvösség? Az előbbi példával élve: biztos-e a gyógymód? A mi válaszuk: igen! Az üdvösség, amit Isten készített a bűnösök számára, teljes és biztos. Jézus küldetése a Lukács 19,10 szerint: „*hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet.*” Jézus Krisztus szolgálata nem csak az elveszett megkeresése, hanem a megkeresés utáni megtartása, megmentése, üdvözítése is. Jézus ezt sok alkalommal, még konfrontációt is vállalva hirdette.

Az evangélium foglalata János evangéliumában a 3,16. vers: „*Mert úgy sze-*

Az üdv, mit Krisztus Jézus ad, Örök, teljes, szabad.
E szent örökséget szívem, Fogadd el teljesen.

Bízzál az Úr szavában hűn, Mert kételkedni bűn.
Az Isten többet adni kész, Mint hinné emberész.

Az Ige tisztán hirdeti, Az Úr hű, higgy neki,
Hogy teljes váltságot hozott Megváltó Krisztusod.

Váltságshalála, élete, Szent Lelke ihlete,
Művét mind benned végezi, Míg végbe nem viszi.

Úr Jézus szívem itt hozom, Tenéked áldozom,
Benned teljes szívből hiszek, Rólad vallást teszek!

H. E. Gebhardt (1832-1899)

rette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Isten megmentő művének hatása Jézus szavai szerint: „*hogy örök élete legyen.*” Isten azért adta az egyszülött Fiút, hogy a hívőnek lehetősége legyen az örök életre. A 18. versben Jézus tovább pontosítja a gondolatot: „*Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre, aki pedig nem hisz, már ítélet alatt van, mert nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.*” Az a bűnös, akit Jézus Krisztus hit által üdvözít, már nem ítéltetik el, míg a Jézusban nem hívő bűnös már el van ítéelve. Jézus szavai nem adnak teret a bizonytalanságnak.

Jákób kútjánál (Jn 4,13-14) Jézus így beszélt: „*Aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjazik, de aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre*

buzgó víz forrásává lesz benne.” Jézus ígérete egy kiapadhatatlan, állandó, felbuzgó forrásra utal. Ebből a forrásból pedig újra és újra, szakadatlanul az örök élet buzog fel. Jézus ígérete ismét bizonyosságra bátorít. A tőle kapott víz örökre megelégti, a hívő soha többé nem fog megszomjazni.

A Jn 5,24 szerint: „*Bizony, bizony, mondom nektek: aki hallja az én ígémet, és hisz abban, aki elküldött engem, annak örök élete van; sőt ítéletre sem megy, hanem átment a halálból az életbe.*” Jézus kijelentése határozott, szavai nem hagynak kétséget, a benne hívő bűnösnek örök élete van.

Folytathatnánk a sort a Jn 6,37-39., vagy a Jn 10,27-30. felidézésével. A kérdésünk így hangzott: Biztos az üdvösség? Jézus idézett szavai szerint igenis, biztos.

Nem csoda ezek után, hogy az Úr tanítványai, apostolai is biztos üdvösségről tanítottak. János apostol azért írt így: „*hogy tudjátok: örök életetek van*” (1Jn 5,13). Péter első levelének kezdő sorai (1Pt,1-11) is a bizonyos üdvösséget mutatják be. Pál apostol pedig szinte botrányos bátorsággal írta: „*Nincs tehát most már semmiféle kárhozható ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak*” (Rm 8,1).

A reformátorokkal együtt ki mondhatjuk, Isten Jézus Krisztusban biztos és teljes üdvösséget készített a hívő bűnösöknek. A bűnös nem csak lehetőséget kap az üdvösségre, hanem üdvösséget kap Istentől. Jézus Krisztus nem csak megpróbálta üdvözíteni azokat, akiket az Atya reá bízott, hanem kereszthalálával és feltámadásával valóban üdvözítette őket. Az üdvösség tehát biztos.

Fontos ugyanakkor különbséget tennünk a bizonyos üdvösség és az üdvbizonyosság között. A bizonyos üdvösséggel azt hangsúlyozzuk, hogy Isten teljesen és végérvényesen üdvözíti azokat, akiket akar. Az üdvbizonyosság pedig a hívő lelkének válasza az Istentől, Jézus Krisztus műve által elkészített és odaajándékozott üdvösségre. Az első tehát Isten üdvözítő műve, amiből táplálkozik és gyümölcösödik a hívő lélek nagy belső meg-

győződése személyes üdvössége felől. Míközben Isten művéről a Szentírás alapján teljes bizonyossággal szólhatunk, ugyanakkor el kell ismernünk, hogy a hívő lelkében támadhatnak kételemek az üdvösség személyes bizonyosságát illetően. Egyszerűbben: akit Isten megmentett, az soha nem veszítheti el az üdvösségét, de megrendülhet az üdvbizonyossága. Másrészt, az is megtörténhet, hogy valaki saját életében kapott gondviseléses földi áldások, vagy önnön vallásos tapasztalatai nyomán személyes üdvössége felől is reményt kezd táplálni, bár Jézus Krisztus üdvözítő művét nem ismeri, és nem hisz Jézus Krisztusban.

AZ ÜDVBIZONYOSSÁG MEGRENDÜLÉSE ÉS A HAMIS EVANGÉLIUM

Az üdvbizonyosság alapja Jézus Krisztus evangéliuma, illetve az evangélium Jézus Krisztusának megmentő műve. Az evangéliumban Isten „a kegyelem felkínálása és a hit megkövetelése mellett arról is biztosít bennünket, hogy aki hiszen, az üdvözül is. [...] Az evangélium azonban nagyon is igaz, és teljességgel megbízható.” Minél jobban ismerjük, értjük és elfogadjuk az evangéliumot, vagyis minél inkább bízunk Jézus Krisztusban, annál inkább megbátorodik a lelkünk az üdvösség bizonyossága felől.

A meggyengülés, a bizonyosság megrendülésének egyik oka éppen a korábban megismert és elfogadott evangéliumtól való elhajlás lehet. Ha Krisztus népében, a hívők között hamis tudomány üti fel a fejét, akkor a hívő lélek elbizonytalanodik az üdvösség felől. Ebben az esetben a hívő ember már nem Jézus Krisztus váltságművében, hanem saját vallásosságában, hitében, megtapasztalásaiban, érzéseiben, erényeiben kezd el bízni. Az apostolok idejétől kezdve nem véletlenül folyik hatalmas küzdelem Jézus Krisztus evangéliumának megőrzéséért. Gondoljunk Pál galáciabeliekhez és a kolossébeliekhez írott leveleire, vagy János apostol soraira: „Vigyázzatok magatokra, hogy ne veszítsétek el, amit elérünk munkánkkal, hanem teljes jutalmat kapjatok. Aki túllép ezen, és nem marad meg a Krisztus tanításában, abban nincs benne Isten; aki megmarad a tanításban, abban

benne van az Atya is meg a Fiú is. Ha valaki hozzátok érkezik, és nem ezt a tanítást viszi, ne fogadjátok be a házatokba, és ne köszöntétek, mert aki köszönti, közösséget vállal annak gonosz cselekedeteivel.” (2Jn 8-11)

Pál apostol ezt a kérdést ajánlja a hívők önvizsgálatához: „Próbáljátok meg magatokat, hogy hitben vagytok-e?” (2Kor 13,5) Az önvizsgálat tehát nem az elkövetett bűnök és erények lajstromba szedése, hanem annak tisztázása, hogy hiszünk-e még Jézus Krisztusban, komolyan vesszük-e még az evangéliumot, és egyedül őbelé vetjük-e bizalmunkat?

Kálvin rámutat a hívőket veszélyeztető látszat-alázatoskodásra is. Alázatoskodás, ha egy keresztyén ember nem tartja méltónak elhinni és kimondani, hogy Isten őt megmentette. Az üdvösség felőli bizonyosságot sokan napjainkban is valamiféle gőgös magabiztosságnak tekintik. De mi a gőg Istennel szemben, ha nem az, hogy ajándékát elutasítjuk? Avagy nem az-e az igazi alázat, ha a bűnös üdvösségét egyedül Isten jóindulatától, Jézus Krisztus haláláért és feltámadásáért várja és reméli? A hamis alázatoskodás embere „inkább nagy-nagy hálátlanságot árul el, és rosszakaratúan elnyomja az isteni jóságot, hogysem szerénységét és alázatát bizonyítaná”. Súlyos félreértés tehát az ilyesfajta ál-alázatoskodás, amivel szemben az evangélium elfogadásának igazi, hálás alázata véd meg minket.

AZ ÜDVBIZONYOSSÁG MEGRENDÜLÉSE ÉS A SZENTSÉGTELEN ÉLETVITEL

Figyeljük meg, hogyan bátorítja és tanítja Pál apostol a Filippibeli keresztyéneket. Azt akarja, hogy Jézus követői félelemmel és rettegéssel vigyék végbe, munkálják ki üdvösségüket (Fil 2,12). Mit jelent ez a mondat? Mit akar ezzel Isten?

Pál a 6-11. versekben Jézus Krisztus megaláztatását, kereszthalálát és felmagasztaltatását, feltámadását és mennyei dicsőségét, vagyis az evangéliumot, Krisztus megváltó művét mutatja be. A filippibeliak ennek az evangéliumnak engedelmeskedtek akkor is, amikor az apostol közöttük élt, de még inkább, amikor eljött tőlük. A megkapott üdvösség kimunkálása, alkalmazása ennyit

jelent: mivel Krisztus elvégezte a váltságművet, ezért éljetez a megkapott üdvösségnek megfelelően, „ahogyan mindenkor engedelmeskedtetek” (Fil 2,12).

Mindez pedig azért lehetséges, mert „Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést az ő tettségének megfelelően.”

Isten üdvözítő munkája Jézus Krisztus váltságműve, és a hívők akarása és cselekvése. Jézus Krisztus földi szolgálata megmentésünk objektív történelmi ténye, a hívők szívében kimunkált akarás és az ebből fakadó cselekvés pedig Isten ugyanazon megmentő művének szubjektív ténye. Az érem két oldala: Isten megmentő műve értünk, és ugyanazon megmentő mű bennünk! A kettőt elválasztani, a hívők megszenteltetését elhagyni valóban súlyos félreértés.

Ugyanezt a veszedelmes félreértést igazítja helyre a Római levél is. Pál apostol, miután kifejtette a hit általi megigazulás tanítását (Rm 5. fejezet), fontosnak tartotta, hogy megvédjen az istentelen következtetéstől: „Mit mondjunk tehát? Maradjunk a bűnben, hogy megnövekedjék a kegyelem? Szó sincs róla! Akik meghaltunk a bűnnek, hogyan élhetünk még benne?” (Rm 6,1-2) A hetedik fejezetben azután bemutatja Pál apostol a megmentett hívő bűn elleni nagy küzdelmét.

Amikor Isten üdvözíti a bűnöst, akkor mindig megszenteltetésre, hitből fakadó engedelmessegre is indítja. Jóllehet a Krisztusban kapott üdvösség biztos és teljes, de a bizonyosság nem a bűnre ad menlevelet, hanem éppen a hívő megszenteltetésének nagy küzdelméhez ad szilárd alapot. Mi nem azért akarunk engedelmeskedni Istennek, hogy elfogadjon minket. De igenis engedelmeskedni akarunk a Jézus Krisztus evangéliumának, mert Isten erre mentett meg minket, és ezért munkálkodik bennünk. Hadd legyen hát az alázatos hálával elfogadott biztos és teljes üdvösség a megszentelt élet motorja. Az üdvösség bizonyossága ugyanis arra serkent, hogy „minden igyekezetetekkel törekedjétek arra, hogy a hitetekben mutassátok meg az igaz emberséget, az igaz emberségben ismeretet, az ismeretben önuralmat, az önuralomban állhatatosságot, az állhatatosságban kegyességet,

a kegyességben testvéri szeretetet, a testvéri szeretetben pedig minden ember iránti szeretetet. Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, nem lesztek a mi Urunk Jézus ismeretében sem tétlének, sem terméketlenek.” (2Pt 1,5-8)

Cs. Nagy János / Pécel

*

Irodalom: Berkhof Louis, Systematic Theology, 4th. ed., WM.B. Eerdmans Pub-

lishing Company, Grand Rapids – Michigan, 1949.

Heyns W. Református Dogmatika, Holland-Magyar Református Bizottság, Budapest, 1925.

Kálvin János, A filippiekhez írt levél magyarázata, Kálvin kiadó, Budapest, 1992.

Reymond Robert L., A New Systematic Theology of the Christian Faith, 2th ed., Thomas Nelson, Nashville – Dallas – Mexico City – Rio de Janeiro – Beijing, 1998.

Ridderbos Herman, Paul – An Outline of his Theology, William B.Eerdmans Publishing Company, Grand Rapids – Michigan, 1975.

Sebestyén Jenő, Református Dogmatika, A Budapesti Ref. Theol. Akadémia Kurzustára, Budapest, 1940.

Vass Vince Dr., Sylvester rendszeres hittani kézikönyve, Sylvester Kiadás, Tahitótfalu, 1928.

Warfield Benjamin B., Biblical Doctrines, The banner of thruth trust, Edinburgh, 1929.

FÉLREÉRTETT VEZETÉS

„Jól gondoljátok meg azért, hogyan járjatok: nem mint esztelenek, hanem mint bölcsék. [...] Azért ne legyetek esztelenek, hanem értsétek meg, hogy mi az Úr akarata.” (Ef 5,15.17)

Az újjászületett, hitben járó ember mindig újabb kérdésekkel találkozik. Amikor ráébred arra, hogy hatalmas dolgot tett vele Isten, a régiék elmúltak, és benne egészen új életet kapott, úgy véli, hogy sok hányattatás után végre célba érkezett. Kezdetben hajlamos azt gondolni, hogy elengedheti magát, hiszen ezt olvassa az Igében: *„Hajlékod az örökkévaló Isten, alant vannak örökkévaló karjai”* (5Móz 33,27), tehát ő már ezekben a karokban teljes védettséget, hordozást és békességet élvez. Ettől kezdve semmire sem lesz gondja, mert Isten Szentlelke által minden rendelkezésére áll, amire majd szüksége lesz. Eligazítja minden helyzetben, ezért akadálytalan és boldog, önfeledt állapot következik. De az első nehézségek, támadások, bukások megrendítik őt, és hatalmas kérdőjelet támasztanak benne: **Miért ért mindez? Nem volt igazi megtérésem? Nem volt őszinte bűnbánatom? A megbánt és megítélt bűneim miért jelentkeznek újra? Mi igaz abból, amit eddig hirdettek nekem, és a bibliai ígéretekből, amelyeket boldogan olvastam?**

Legtöbbször ilyenkor felkeresnek egy lelki testvért, akinek elpanaszolhatják problémájukat, teljesen összezavarodott új életüket. Egy-egy ilyen lelkigondozói beszélgetés után megnyugszanak, felfrissülnek, és azt gondolják, most már minden rendben lesz. Később ezek a helyzetek ismétlődnek, és kialakul az

állandósult lelkigondozói kapcsolat, amiből arra következtet a hitben fiatal, hogy ez a természetes hívő élet. Pedig, ha a hívő embernél nem alakul ki önálló lelki élet, hanem minden kérdésére a lelkigondozótól várja a választ és a megerősítést, akkor kapcsolatuk egészségtelenné válik, amit leginkább egy karóra felkapaszkodott futóbab képével szemléltethetünk. Ha kidől a karó, kidől vele a bab is. Ezek a lelkigondozói beszélgetések általában már az Úr Jézus Krisztussal való kapcsolatot helyettesítik, vagy teszik tönkre.

Az új életben elinduló embernek valóban nagy áldás, ha a hitben idősebb testvére segíti a lelki csecsemőkorban a növekedését. A cél azonban az, hogy a tejnek italától eljusson a kemény eledelig; a lelki gyermekorból az érett férfiúságra nőjön fel, és felelősséget vállaló keresztyénné váljon. Sajnos több évtizede hitre jutott testvéreink közül sokan megmaradtak a hitben gyermekként, akik nem mernek önálló döntéseket hozni, egyedül átbeszélni az Úrral a számukra nehéz kérdéseket. Vagyis nem vállalnak felelősséget önálló döntésükért, véleményükért. Az ilyen emberek önmagukkal foglalkoznak, csak a saját ismétlődő bűneiken és elrontott életükön rágódnak. Emiatt az Úr szolgálatára teljesen használhatatlanok, pedig ő arra hívta el a kárhozatból kimentett gyermekeit, hogy bizonyágtevői legyenek Jézus Krisztusnak, és az ő dicsőségének magasztalására éljenek. – Némelyek több lelkigondozót is felkeresnek kérdéseikkel, és miután nem egységes tanácsot kaptak, csalódottan húzódnak vissza csigaházaikba, és

kritizálják az addig tisztelt lelki vezetőket. Pedig a lelki vezetők nagy áldást jelentenek, de nem helyettesítik az Úrral személyesen ápolott kapcsolatot és eligazítását. Isten megengedi, hogy a különböző tanácsadók eltérően tanácsolják a hozzájuk fordulókat; ezzel is segíti a tanácsoltakat, hogy megérthessék: egyetlen egy Csodálatos Tanácsos van, akihez érdemes fordulni.

– Általános gyakorlat, hogy a keresztyének úgy veszik naponta kezükbe Isten Igéjét, hogy azon keresztül aznapra újjaikra akarják megérteni az isteni választ. Bár az Ige első helyre tétele nagyon tiszteletre méltó hitélettről tesz bizonyosságot, sokszor ez az eljárás tévútra vezet a hívőt, mert Isten Igéje nem jóskönyv, és nem aznapra felírt kiváltható recept. Így csalódottan állnak egy-egy be nem teljesedett Ige előtt, amit olvasva, személyesen neki szólónak véltek. Az ilyen „kapott ígéretet” másokkal is megosztják, miként az az asszony is, aki rákos betegként azt olvasta a napi Igében, hogy *„ez a betegség nem halálos, hanem az Isten dicsőségére van”* (Jn 11,4). Úgy vélte, hogy ez az ígéret a családját is a hit felé fordítja majd, ezért velük is megosztotta reményességét. Családtagjai is várták a csodát, ami nem következett be, és szerették hamarosan meghalt. Ezek után érthető, hogy az itt maradtakat már nem érdekelte tovább Isten Igéje.

„Azért ne legyetek esztelenek, hanem értsétek meg, hogy mi az Úr akarata.” A hitre jutott ember egyik legnagyobb kérdése: miként vezet az Úr, és hogyan

érthetem meg akaratát? A Biblia minden üzenetét meg kell ismerjük, és összefüggésében kell látnunk, ne csupán az ígéreteket és magunkra vonatkoztatott mondatokat gyűjtsük ki és jegyezzük meg a Szentírásból! Az Úr vezetését kevésbé értjük félre, ha tudjuk, hogy a Biblia egy-egy üzenete milyen korban, milyen élet-helyzetben, kiknek szólt, és akkor nem esünk abba a hibába, hogy magunkra vonatkoztatunk olyan mondatokat, vagy félmondatokat, amik nyilvánvalóan nem lehetnek aktuálisak helyzetünkre. Figyeljük meg, hogy Isten milyen sokféle módon vezetett embereket, népeket!

Az Ószövetségben prófétáin keresztül szólt, akikhez közvetlenül, vagy angyalok által beszélt. A Zsid 1,1-ben olvasuk: „*Miután sokszor és sokféleképpen szólt Isten hajdan az atyákhoz a próféták által, ez utolsó időkben Fia által szólt hozzánk.*”

Pál apostolról azt olvassuk a Csel 16,6-ban, hogy bár ők Ázsiába készültek, de „*a Szentlélek nem engedte nekik, hogy hirdessék az ígét Ázsiában. Amikor Mízia felé mentek, Bitíniába próbáltak eljutni, de Jézus Lelke nem engedte őket.*” Hogy mit jelent az, hogy a Szentlélek visszatartotta, majd egy másik irányba sem engedte őket menni, mert Európa számára akarta az evangé-

liumot hirdettetni, arról nem ír az Ige, mivel az Úrnak egy-egy helyzetben egyéni vezetése van.

Antiókiában pedig az Úrnak ott munkálkodó szolgálait (böjtölésük közben) a Szentlélek arra indította, hogy Barnabást és Sault válasszák ki a munkára: „*Így aztán, miután böjtöltek és imádkoztak, kezüket rájuk tették és elbocsátották őket*” (Csel 13,1-3). Isten Lelke ott adhat érthető eligazítást, ahol akaratát imádsággal keresik.

A hívő emberek szeretnének Isten Lelkétől vezetett emberré válni. Isten pedig mindennél jobban kívánja, hogy megértsék rájuk vonatkozó tervét. Vezetése azonban sohasem történik sablonosan. Ezért ne gondoljuk azt, hogy mi már meg- és kiismertük vezetését. Istennek számtalan lehetősége van arra, hogy közölje velünk gondolatait és akaratát. Vezethet bennünket:

- Az Igével, ami történhet az aznap olvasott igerész alapján csakúgy, mint a már szívünket betöltő sok-sok régóta ismert bibliai vers eszünkbe juttatásával.
- Gondolataink irányításával; világosságot gyűjtve, és bizonyosságot támasztva bennünk valami felől.
- Testvérek tanácsával, néhány mondatával.

– Körülményeinkkel, azokat megértve.

Az újonnan születés megváltozott gondolkodásmódot is jelent, tehát sok esetben egyik pillanatról a másikra válaszolhatunk egy hirtelen feltett kérdésre, vagy választhatunk, dönthetünk olyankor is, amikor nincs lehetőségünk időt kérni a válaszadásra, nem mehetünk haza, hogy elővegyük a Bibliánkat, vagy tanácsot kérjünk egy testvérünkől a fontos döntéshez.

Ha viszont félreérténénk akaratát, ne gyötrődjünk azon se, mivel Urunk még ezt is javunkra tudja fordítani, és még egy ilyen helyzetből is dicsősége ragyoghat fel. Akaratának és vezetésének megértése érdekében a legfontosabb dolgok közé tartozik a vele való személyes kapcsolat, az Ige mélységeinek megismerése, az imádság, a testvéri közösség ápolása és a megértett akaratának való engedelmesség.

„*Mert te vagy kősziklám és védő váram: vezess hát és terelgess engem nevedért.*” (Zsolt 31,4) Ebből a mondatból is látszik, hogy Dávidnak mit jelentett az Úr védelme és vezetése, amit az őt hordozó és vele beszélő csodálatos Pásztorától kért.

Benedek Csilla / Pécel

FÉLREÉRTETT KEGYELMI KIVÁLASZTÁS

Az utóbbi évtizedekben, magyar kálvinista körökben újra slágertéma lett a kegyelmi kiválasztás bibliai tanítása. Ahogy ez a keresztyénség évszázadai alatt már többször megtörtént, úgy a most élőket is – bizonyos értelemben – megosztja ez a kérdés. Az idősebbek azt tapasztalták, hogy Isten magyarországi népe között – a kommunizmus idején – az elnyomás és üldözések miatti kényszerösszetartás felülírta a teológiai látásmódok különbözőségét, így ezt a témát is. Az összetartás fontosabb volt, mint a kegyelmi kiválasztásban való egyetértés vagy egyet nem értés. Az üldöztetés megszűnésével aztán, többek között ez is izgalmas párbeszéd témája lett az idősebbek körében is, egészen

odáig, hogy – sajnos! – a lelki testvérek között meghidegült a szeretet-kapcsolat. A fiatalabbak közül többen már úgy nőnek fel, hogy vagy a hitoktatás során, vagy különböző bibliaiskolákban, főiskolákon, esetleg az internetről mélyreható ismereteket szereznek a kegyelmi kiválasztás különböző nézeteiről, részletkérdéseiről. Közöttük is érzékelhető egyfajta klikkesedés e kérdés körül. Az efféle elkülönülés nem jó, de néha elkerülhetetlen.

Ennek ellenére – nagy alázattal – érdemes foglalkozni ezzel a kérdéssel, hiszen a Biblia megértésének egyik döntő alapkérdése ez, és a tapasztalat is azt mutatja, hogy ha a hívő ember helyesen közelít ehhez a bibliai tanításhoz,

akkor alázatosabbá és engedelmessebbé, a hitben erősebbé, erkölcsében fegyelmezettebbé válik, miközben Isten is egyre nagyobb lesz a szemében. Ha pedig a témával foglalkozó ember felfuvalkodottá, erkölcsében szabadossá, laza felfogásúvá válik, akkor nem értette meg a Bibliának ezt a tanítását. Ezzel az utóbbi jelenségre kell most a figyelmünket fordítani.

Jelen írásban ugyanis azzal a nem lényegtelen, de a kegyelmi kiválasztás egészét nézve mégis részkérdéssel foglalkozunk, hogy a kegyelmi kiválasztásnak és az üdvözítésnek csupán a testi halálunk utáni létezésünkre van jelentősége, vagy már itt a földi életünkben is akar velünk Isten tenni valamit?

Így is fogalmazhatunk – kicsit végletesen –: Hogy ha nincsen ellenem kárhóztató vád, akkor bárhogyan élhetek, amíg majd a mennybe nem érek? Nem számítanak a bűneim, mert soha egyetlen bűnömért se kell számot adnom, hiszen örökéletem van? Ha az ezután elkövetett bűneimmel nem tudom Isten üdvösségemről való döntését megváltoztatni, akkor addig, amíg meg nem halok, azt csinálom, amit akarok?

A Heidelbergi Káté így teszi fel a kérdést: „*Nem tesz ez a tanítás könnyelmű és gonosz emberekké?*” (64. kérdés) Ha mindent szabad, akkor Isten nem fél attól, hogy választott emberei még jobban belevetik magukat a bűnbe, hiszen már úgyis minden bűnüket megbocsátotta?

A Káté azt válaszolja ezekre a kétségekre, hogy **nem**. „*Mert lehetetlen, hogy azok, akik igaz hit által Krisztusba vannak oltva, ne teremjék a hálaadás gyümölcsseit.*” És aki megérti, hogy Isten mire is választotta ki, annak életében valóban így is történik.

A káté megértéshez vessünk pillantást a Római levél 6. részére és Péter apostol 2. levelének bizonyos szakaszaira. A Római levél annak a tévhitnek a lerombolásával foglalkozik, amelyik szerint Isten az ő megigazító kegyelmét az élet megújítása nélkül is odaajándékozta az embernek. Sőt egyenesen jó az, ha bűnben élünk, mert akkor a kegyelme még gazdagabban áradhat. Milyen régi, de bolond gondolat is ez!

Éppen ezért az említett részben Pál apostol arra akarja rávenni olvasóit, hogy a kegyelemre hivatkozva ne legyenek magukkal, bűneikkel, tisztátalan kívánságaikkal szemben elnézőek és nagyvonalúak. Krisztus kegyelmének ténye nem lehet biztatás a bűn elkövetéséhez! A kiválasztásnak már itt a földön hatalmas jelentősége van a kegyes és szent életre nézve. A kiválasztás tehát nem csupán a halál utáni életre vonatkozik!

Pál apostol kifejti, hogyan is kell gondolkodni magukról a választottaknak: azért igazultunk meg, hogy azután életünk tisztaságával tiszteljük Istent.

Isten megmosott bennünket, majd Szentlelkével a szent és kegyes életre meg is újít minket. A megigazítással semminek nincsen vége, sőt egy min-

dent átalakító folyamat kezdete, tehát a megigazítást teljes változás, megújítás követi. Krisztusban meghalt az ő emberünk, és Krisztussal feltámadtunk új életre, vagyis új emberként is kell élnünk. Ez igen nagy kihívás számunkra, akik a testben élünk.

A kiválasztás célja tehát nem csupán az, hogy majd egykor, halálom után üdvözüljek. Hanem, mivel Krisztus egykor megváltott, most Szentlelke által meg is akar újítani az ő hasonlóságára. A kiválasztottak nagy életfeladata, hogy a Szentlélekkel együtt munkálkodjanak úgy, hogy megtanulják, melyek azok a jócselekedetek, amik Isten akarata szerint jók, és azokat tegyék, a bűnt ellenben kerüljék. Ezzel Istent dicsőítik, és egyben kifejezik hálójukat is Isten felé. A jócselekedetekben való jártasságunknak pedig még olyan nagy haszna is van, hogy ezáltal megerősödik bennünk kiválasztottságunk tudata. A kiválasztott ember ezért nem dobhatja el az ószövetségi törvényt, mert az számára a legpontosabb foglalatja annak, hogy milyen cselekedetek kedvesek Isten előtt.

A kiválasztás tehát életprogramot jelent számunkra egész földi életünkben: folyamatos átalakulást, megtérést Istenhez. Egyre jobban és újra meg újra. Sajnos ennek a folyamatnak addig nincs vége, amíg e földön él az ember. A Heidelbergi Káté így fogalmazza ezt meg a 88-91. kérdésekben: „*Hány részből áll az igazi bűnbánat, vagyis az ember megtérése? Kettőből: az óember megökléséből és az új ember megéleveníteséből. Mi az óember megöklése? Az, hogy bűneinket szívből fájjaljuk, egyre jobban gyűlöljük és kerüljük azokat. Mi az új ember megélevenítese? Istenben való szívbeli öröm Krisztus által, és az Isten akarata szerinti jó cselekedetekben gyönyörködő szeretet. Melyek a jó cselekedetek? Csak azok, amelyek igaz hitből fakadnak, Isten törvényének megfelelnek és az ő dicsőségére történnek; nem pedig azok, amiket mi tartunk jónak, vagy amelyek emberi meghagyáson alapulnak.*”

Azoknak, akik ennek ellenére sem törekszenek szent életre, érdemes odafigyelniük Péter második levelére is. Abban többek között arról beszél a Szentlélek Péteren keresztül, hogy Isten

ezt a világot, amelyet mi, emberek, bűnös felfogásunkkal tönkreteszünk, teljesen darabjaira fogja szedni, csak azért, hogy annak darabjaiból majd egy új világot hozzon létre, ami megtisztul az emberi bűnös rombolástól, és így méltó lesz arra, hogy Jézus királyságának, országának a helyszíne legyen. Így olvassuk: „*az egek recsegve-ropogva elmúlnak, az elemek égve felbomlanak, a föld és a rajta levő alkotások is megégnek. [...] De az ő ígérete szerint új eget és új földet várunk, amelyben igazság lakik.*” (2Pt 3,10.13) Ebben az állapotában a mostani világ tehát alkalmatlan arra, hogy Jézus uralkodásának helyszíne legyen. Szüksége van totális megújításra, hogy az igazság betölthesse azt.

Nos, Péter ebből kiindulva azt mondja a hívőkről is, hogy nekik is szükségük van egy ilyen teljes megújulásra. Isten megújítja a világot, és meg kell, hogy újítsa azokat is, akik annak polgárai, lakói lesznek, vagyis a kiválasztottakat, mert abban a bűnös létformában, amiben most élnek, alkalmatlanok az új világban való életre. És ebben a munkában nekünk is van feladatunk és felelősségünk. „*Mivel pedig mindezek így felbomlanak, milyen szentiül és kegyesen kell nektek élnetek, akik várjátok és siettetitek az Isten napjának eljövését, amikor majd az egek lángolva felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak! [...] Ezért tehát, szerettem, minthogy ezeket várjátok, igyekezzetek, hogy ő tisztának és feddhetetlennek találjon benneteket békekességben.*” (2Pt 3,11-12.14)

Ha a világnak is meg kell újulnia, hogy helyén az új világ megépülhessen, tiszta és romolhatatlan legyen, akkor ennek a megújulásnak velünk is meg kell történnie. Ezért Isten felkészít minket is az új életre, amit már itt a földön elkezdünk élni.

Vagyis nem kerülhetjük el azt, hogy nekünk is meg kell újulnunk az új életre, teljesen át kell alakulnunk, nem csupán úgy, hogy másképpen viselkedünk, hanem elsősorban a gondolkodásunkban, tudatilag, majd értékrendünkben, ami végül meg fog jelenni tetteinkben is. Ennek eszköze a Szentlélek kezében az Ige, amivel Isten belülről formálja át a választottakat.

Ez pedig meghatározza számunkra azt, hogy mire is kell törekedniük a megkegyelmezett egyháztagnak, vagyis a kiválasztottnak. Meg kell tanulnunk, és egyre jobban előre kell haladnunk abban, hogy „szentül és kegyesen éljünk ebben a világban”. Célul kell kitűznünk magunk elé, hogy arra a napra, amelyen Jézus eljön, hogy

a világot megújítsa, és az övéit elvigye magával, mi „feddhetetlenek legyünk a szent életben”.

Azoknak, akik szabadok a büntetéstől, kiválasztottnak vallják magukat, a cél tehát ez: törekedjünk minden erőnkkel életünk megjobbítására, a tökéletes szent, önmegtartóztató, engedelmes életre. Erre kötelez minket kiválasz-

tottságunk. Isten őrizzen meg attól minden kedves olvasót, hogy a kiválasztást félreértse, és azt gondolja, hogy a kegyelemi kiválasztás szabad utat ad a vétkezésre, a világgal való azonosulásra, a laza keresztyénségre, az erkölcsi könnyelműségre, Isten törvényének nagyvonalú megszegésére!

Sípos Ajtony Levente / Soltvadkert

VAN-E HIT CSELEKEDETEK NÉLKÜL?

Mély nyomot hagyott bennem egy hitben járó szolgatársam imádsága nyári gyülekezeti csendeshetükön: „Uram, őrizz bennünket a törvényeskedéstől, de óvj bennünket a szabadosságtól is! Te vezess bennünket a kettő közötti keskeny úton!”

A Szentírásból kiragadott igazságként ugyanis szinte bármit lehet igazolni (pl.: benne van a Bibliában ez a mondat: „nincs Isten!”, viszont a teljes Igevers így hangzik: „Azt gondolja magában a bolond, hogy nincs Isten! Romlottak és utálatosak tetteik, senki sem tesz jót.” Zsolt 14,1), de maga a teljes Szentírás nem igazol mindent. Így mi is azt szeretnénk megvizsgálni, hogy a teljes Biblia mit mond a hit és a cselekedetek összefüggéseiről. Kísért bennünket ugyanis – akár kimondatlanul –, hogy jócselekedeteink miatt Isten jobban szeret bennünket, ha nem ezekért üdvözlünk. De kísért bennünket a keresztyén szabadság olyan félreértett-félreértelmezett formája, hogy Atyánk, Jézus Krisztusban megváltott minket a Golgotán, ezután pedig azt teszünk, ami éppen jólesik, ill. semmi jót sem kell már cselekednünk, mert meg vagyunk váltva.

Látunk kell, hogy Jézus nem érvénytelenítette és nem törölte el a törvényt (bár többször vádolták ezzel), hanem betöltötte, azaz ő volt az egyetlen ezen a világon, aki földi életében soha nem vétett egyetlen parancsolat ellen sem. „Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem a törvényt vagy a próféták tanítását. Nem azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem, hanem hogy betöltssem azokat” – mondta (Mt 5,17).

Az Újszövetség sem tanítja sehol, hogy a hitre jutott embernek nincs már szüksége a törvényre, viszont a törvény

helyét és szerepét kell meglátnunk a kegyelem igaz hit általi elfogadása után is. „Ekként a törvény Krisztusra vezérlő

TÚRMEZEI ÉRZSÉBET AMERRE MOST JÁR

Annyi szívben felébred valami hívogató vágy: útra kelni egyszer.

Járni, amerre Jézus lába járt.

Látni a Golgotát látó szemekkel.

Hallgatni az olajfák suttozó beszédét... azt a tikos, bús beszédet.

A szent helyen, hol imádkozva vértetz, belenézni a holdas éjszakába.

Ellátogatni Kis Betániába, mindenüvé, amerre elhaladt.

És lélekben királlyá gazdagodni a szent, ezeremlékű út alatt.

Nekem ez a vágy idegen maradt.

Más volt a vágyam: Nőtt...
növekedett...

lett belőle sóvárgás, akarat,
követelés: egyedül arra menni,
amerre Jézus lába most halad.

Nem von a régi csodák földje.

Új csodák életföldje vár.

Feltámadást, erőt ujjongva hirdet
a százvirágba zsendülő határ.

S az élő Krisztus feltámadva jár.

Magyar nyomort gyógyít.

Édestestvérem

vak szemét nyitja színre, fényre meg.

S bár útjait szememmel el nem érem,
a lelkemen sejtésük átremeg.

Mért mennék messze, idegen vidékre

keresni, földi útja merre vitt?

Most akarom a lépteit követni:

az élő Krisztus élő lépteit.

mesterünké lett, hogy hitből igazuljunk meg” (Gal 3,24 – Károli ford.) – írta a Szentlélek Pál apostollal. Azaz a Tízparancsolatot szem előtt tartva, ha őszinte vagyok, bevallom, hogy egyiket sem tudom megtartani. (Isten mércéje egyébként is az, hogy egy egész életen keresztül egyetlen parancsolatot se sértsek meg, ld. Jak 2,10). Ezért tanítja az Ige: „Nincs igaz ember egy sem, nincs aki értse, nincs aki keresse Istent” – Rm 3,10-11. „Mindenkinek vétkezett és hűjával van az Isten dicsőségének.” Rm 3,23. „Mert a bűn zsoldja a halál...” Rm 6,23a. Ennek értelmében, ha abban a lelkiállapotban maradok, amiben megszülettem, akkor örökre elveszek, elkárhozom. Azért ajándék a törvény számomra, mert csak annak ismeretében döbbenhetek rá elveszett helyzetemre. Így viszont odaborulhatok, jól értsük: odakényszerülhetek Uram elé, és elkérhetem, elfogadhatom Krisztusban a kegyelmet, a bocsánatot, az üdvösséget. Érvényes rám a törvény, de ez az örömhír is: „Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3,16), és „Kegyelemből van üdvösségetek, a hit által, és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekért, hogy senki ne dicsekedjék” (Ef 2,8-9).

Tehát teljesen elveszett vagyok (ill. voltam), de Mennyei Atyám Jézus Krisztusban teljes kegyelmet nyújt (ill. adott) nekem, amit hitemmel fogadhatok (fogadhattam) el. Az üdvösségemért nem cselekedhetek semmit, de elfogadhatom Atyámtól, elhihetem neki, hogy rám is érvényes a megváltás.

A Heidelbergi Káté (64.) felteszi a kérdést, hogy „Nem nevel-e ez a tanítás

könnyelmű és elvetemült embereket?”. A káté kérdésre adott feleletében kapunk választ a címben megfogalmazott kérdésre is: „*Nem, mert lehetetlen, hogy azok, akik igaz hit által Krisztusba oltattak, a háládatosság gyümölcsét ne teremjék.*” Tehát a megtért-újjászületett ember életében is ott vannak a jócselekedetek, ott kell lennie a szent életnek, a törvény megtartásának, csupán nem érdemszerzésből, „kényszerből”, hamis elbizakodottságot vagy elkeseredést szülve, hanem a megváltás iránti hálából, valamint örömmel. Szoktunk-e úgy gondolni a törvény megtartására, mint Isten iránti hálánk jelére?

Újra és újra rácsodálkozom arra, hogy Káténk ezért tárgyalja a Tízparancsolatot a háládatosságról szóló részben, és nem az ember nyomorúságánál. Ezeket az összefüggéseket summázza szintén a Heidelbergi Káté a 2. kérdésre adott feleletben: Tudnom kell „...*először, hogy milyen nagy az én bűnöm és nyomorúságom; másodszer, hogy mi módon szabadít meg Isten minden bűnömből és nyomorúságomból; harmadszer, hogy milyen hálával tartozom Neki e megváltásért.*”

Jól szemlélteti ezt a fa képe, ahol lelki értelemben a gyökér a hit, a cselekedeteink pedig a gyümölcsök (ld. Gal 5,22-23 a Lélek gyümölcseiről), és nem fordítva. Nem a jócselekedeteinkért kapunk Istentől hitet és bocsánatot, hanem, ha hittel gyökerezünk Krisztus

megváltó hatalmában, akkor terem eltettünk a szabadításért hálából lelki gyümölcsöt, következményként. De ez sem saját erőből, hanem a Szentlélek erejével történik.

Így tehát jócselekedeteimre sem tekinthetek saját érdememként, hanem úgy, mint amit Jézus munkál bennem. Ezért mondja az övéinek: „*Nélkülem semmit sem tudok cselekedni*” (Jn 15,5b), és ezért vallja Pál: „*többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem*” (Gal 2,20).

Ha viszont vannak életemben hitből fakadó jócselekedetek, az annak a jele, hogy újjászületett ember vagyok. Jak 2,17-18: „*Ugyanígy a hit is, ha cselekedetei nincsenek, halott önmagában [...] meg fogom neked mutatni cselekedeteim alapján a hitemet.*” Az igaz hit soha nem következmények nélküli. Vajon hogyan lehetséges az, hogy sok olyan keresztyén hívővel találkozhatunk, akik életviteléből hiányoznak a hitből sarjadó cselekedetek? Sem családjuk, sem (pár)kapcsolatuk, sem munkájuk becsületessége nem tükrözi hívő voltukat.

Egy fiatal, hívő ember elmondta, hogy őt hitre jutását megelőzően visszatartotta Istentől és a gyülekezettől is az, hogy látta egy rendszeresen templomba járó családtagja visszas hétköznapi életét, amiben cselekedetei ellentmondásban voltak vallásos szövegeivel.

A hitre jutás azonban együtt jár a bizonyágtétellel is, amit nem lehet elhallgatni (Rm 10,9-10). Az Úr arra indított egy férfit a megtérése után, hogy elmondja azt munkahelyi felettesének. Az főnöke ezt hallva örömmel így válaszolt: „De jó, hogy megtértél, én is Jézus megváltott gyermeke vagyok!” A beosztott döbbenetesen kértre számon, hogy hogyan tudott erről éveken keresztül hallgatni, majd így folytatta: „Te voltál az egyik gátja hitre jutásomnak, mert látva becsületes, tiszta üzleti- és magánéletemet, magamban arra a következtetésre jutottam, hogy Jézus Krisztus nélkül is lehet igazán erkölcsös életet élni!”

Ha nincs jócselekedet az életemben, azt jelenti, hogy nincs Isten iránti hála a szívemben, ez pedig annak a következménye, hogy nincs élő kapcsolat az élő Jézus Krisztussal. Ha észreveszem, hogy kevés bennem a hála, örömtelen vagyok és erőltetett a keresztyén életem, mindezt imádságban Uram elé tárhatom: „Bocsáss meg, Jézusom, mert elhagytalak téged, az élő víznek forrását, és megalázva magam, újra szeretnék mindent átadni neked!”

Lehet, hogy ma bennünket int így Urunk: „... *az a panasgom ellened, hogy nincs meg már benned az első szeretet. Emlékezzél tehát vissza, honnan estél ki, térj meg, és tedd az előbbiekhez hasonló cselekedeteidet*” (Jel 2,4-5).

Sipos-Vizaknai Gergely / Göd

PROTESTÁNSOK DÉLVIDÉKEN

A történelmi Magyarország déli területein a reformáció eszméi viszonylag korán és gyorsan terjedtek. Ebben része volt annak is, hogy a „talaj már korábban elkészítettett”, hiszen az előreformátorok képviselői közül többen is megfordultak errefelé. Először a bogumilok jelentek meg, de jártak itt a valdensek, majd pedig a husziták is. Ez utóbbiak különösen a szerémségi Kamoncon időztek el hosszasan, ahol Pécsi Tamás és Újlaki Bálint papok lefordították a Szentírást magyar nyelvre. Ez volt az első magyar nyelvű fordítás, ami egyébként Huszita Biblia néven került a köztudatba. Bizonyos részeit a Müncheneri-, a

Bécsi- és az Apocrif-kódex őrizte meg másolatban.

Luther és Kálvin eszméinek megismertetésében Sztárai Mihály laskói prédikátornak volt oroszlánrésze, aki egy-maga mintegy százhusz gyülekezetet alapított Baranyában és Szlavóniában (köztük 17 horvát nyelvűt). Annak ellenére, hogy később az ellenreformáció kegyetlen erővel söpört végig ezen a tájon, több reformáció korabeli eklézsia a mai napig fennmaradt. Az egyházszervezetek kialakulásakor a drávaszögi és a horvát-szlavonországi gyülekezetek Szegedi Kis István vezetése alatt a baranyai (későbbi nevén: alsódunamelléki) egyházkerületbe tagolódtak be.

A Duna-Tisza vidéke a török hódoltság idején elnéptelenedett, és csak a 18. században népesült be, amikor II. József türelmi rendelete nyomán új telepések érkeztek oda. De jöttek protestánsok is, főleg a Nagykunságból. Az általuk alapított gyülekezetek (Bácskossuthfalva, Bácsfeketehegy, Pacsér és Piros) napjainkban is a legnépesebbek közé tartoznak. Velük szinte egy időben alakultak németajkú gyülekezetek, amiknek alapítói rajnamelléki evangélikusok és reformátusok voltak (Cservenka, Szeghegy, Torzsa, Újsóvár, Újszivác és Újverbász). Érkeztek ekkortájt szlovák ágostai hitvallású telepések is, és megalapították gyüle-

kezeteiket (Bácsújfalú, Bajsa, Kér, Kiszács, Kölpény, Pazua, Petrőc és Pivnica).

A Bánságban két református egyházközség jött létre (Magyarittabé és Torontálvásárhely), amiknek tagjai zömmel Békés vármegye területéről érkeztek. Az idők folyamán újabb református egyházközségek is alakultak (Belgrád, Nagybecskerek, Nagyikinda és Pancsova). Létrejöttek új evangélikus (német- és szlovákjajú) gyülekezetek is, mint Ebendorf, Franzenfeld és Lajosfalú, illetve Antalfalva, Aradác és Buttyin. Ezek az eklézsiák főként a protestáns vidékekről való szórványos átköltözés folytán keletkeztek. Különlegesnek mondható Maradék és Nyékinca esete, ahol római katolikus vallásból áttért reformátusok szerveződtek.

A századforduló idején, a jobb megélhetés reményében a Dunántúlról lassú vándorlás kezdődött déli irányba. Ekkor egy sor kicsiny eklézsia alakult (Daruvár, Imsovác, Korenicsani, Nagypiszanica), amelyek azonban később elnéptelenedtek, így ma csupán Nagypiszanicán élnek még reformátusok. Érdekes még Hertelendyfalva esete, ahová 1882-ben bukovinai reformátusok települtek. Említést érdemelnek még a csehajkú gyülekezetek (Nagyszered a Bánságban, illetve Pleternica és Bjelisevác a Pozsega völgyében), amelynek tagjai az 1848-as forradalom után kerültek erre a vidékre.

A nagyobb protestáns települések közelségében idővel szórványegyházak és fiókegyházak alakultak, ezek némelyike később anyaegyházzá formálódott. A református egyházban ilyen volt Óverbász, Tiszakálmánfalva vagy Zombor, az evangélikus egyházban pedig Dunagálos, Eszék, Istvánfalva, Lality, Kucura, Neudorf, Szilbas és Zágráb.

A délvidéki református egyházközségek egyház-igazgatásilag zömmel a dunamelléki egyházkerülethez, ezen belül az alsóbaranya-bács-szlovóniai egyházmegyéhez tartoztak. Ez alól a bánáti gyülekezetek voltak kivételek, ők a tiszántúli egyházkerülethez tartozó békés-bánáti egyházmegyébe tagolódtak, illetve a nyugat-szlovóniai és murántúli eklézsiák, őket a dunántúli egyházkerület bekelezte be. Az evangé-

likus egyházközségek a bányai egyházkerülethez, ezen belül a bács-szerémi, illetve a bánáti egyházmegyébe nyertek besorolást.

A délvidéki reformátusság és evangélikusság élete az első világháborút követően jelentősen megváltozott. Az új trianoni határok meghúzását követően ezek a gyülekezetek elszakadtak az anyaegyháztól, és önállósodniuk kellett. A magyar- és németajkú reformátusok így alakították meg 1920-ban a Szerb-Horvát-Szlovén Királysági Református Keresztyén Egyházat, a következő esztendőben pedig megalakult az Ágostai Hitvallású Német Evangélikus Egyház a Szerb-Horvát-Szlovén Királyságban, valamint a Szlovák Ágostai Hitvallású Evangélikus Egyházkerület. A magyar evangélikusok száma elenyésző volt, ők nem alkottak külön egyházszerkezetet.

A két világháború között ezeknek az egyháztesteknek számos nehézséggel kellett megküzdeniük, ennek ellenére a lelki élet fellendülni látszott. A reformátusok körében két belmisszionárius, Benkő Viktor és Novák Olga végzett áldott szolgálatot, de hatással voltak az anyaországi missziós szervezetek is (Bethlen Szövetség, KIE, MEKDESZ). Legnagyobb hatású az a lelki ébredés volt, ami a drávaszögi parasztasszony, a kopácsi Borkó Julis néni körül alakult ki. A német protestánsok között – főként a szerémségi református és evangélikus gyülekezetekben – a CE mozgalom volt igen népszerű. Jelentős diakóniai munka folyt Bácskában és Szerémségben, ahol diakonisszaház, árvaház működött, míg a Bánságban (Kevevára, Nagyikinda, Versec) és Szlavonországban (Daruvár, Nagypiszanica) szórványközpontokat létesítettek a szétszórtságban élő diaszpórák erősítése céljából.

A második világháború eseményei azután ismét felbolygattak mindent. A helyzet újra bizonytalanra vált, majd következett egy rövid korszak a magyarországi anyaegyház kebelén, végül a teljes német lakosság kényszerű távozásával a gyülekezetek sokaságának megszűnése. Az egyházi épületek jelentős kárt szenvedtek, a lelkesízi kar egy része menekülni volt kénytelen. Az egyházi élet megszervezése megoldhatatlannak tűnő próbák elé állította

vezetőit. Ha lehet, még több volt a csüggesztő körülmény, mint a húszas években. A protestáns egyházak és az új szocialista államhatalom viszonyának rendezésére csak az 1953. évi vallástörvények meghozatala után vált lehetségessé, amikor már konkrétan is behatárolták a vallási közösségek mozgásterét.

A délvidéki reformátusság a Jugoszláviai Református Keresztyén Egyház keretein belül folytatta szolgálatát, az evangélikusok pedig egymástól elkülönülő egyházszerkezetekbe szerveződtek Horvátországban, Szlovéniában és Szerbiában (mindezek mellett önálló útra lépett a Szlovák Evangélikus Egyház is). Az ágostai hitvallású egyháztestek 1952-ben életre hívták ugyan a Jugoszláviai Lutheránus Egyházak Szövetségét, ám szoros együttműködést a továbbiakban sem tudtak kialakítani.

Ezután békésebb esztendők következtek. A konszolidáció időszakában sokfelé beindult a sajtómunka: énekeskönyveket, valláskönyveket, folyóiratokat, évkönyveket jelentettek meg. Az igazi gyülekezeti-lelki felvirágzás azonban váratott magára. Az államhatalom megtúrta az egyházakat, de szemmel is tartotta őket. Ha valahol mozgolódás támadt, azonnal jelezte: az egyháznak a templom falai között a helye. A nyolcvanas évek második felében valamivel kedvezőbb lett a helyzetük, ám mire az elindult kezdeményezések beértek volna, felizzottak az indulatok. Kitért a polgárháború.

Jugoszlávia széthullott, a délvidéki reformátusság és evangélikusság pedig minden eddiginél nagyobb mértékben szétszórátott. A gyülekezetek nagy hányada Szerbia területén maradt, a többiek viszont a szó legszorosabb értelmében új hazára leltek. Így született meg a Horvátországi Református Keresztyén (Kálvini) Egyház és a Szlovéniai Református Keresztyén Egyház, majd az Ágostai Hitvallású Evangélikus Keresztyén Egyház Szerbiában (Vajdaságban), végül különféle belső ellentétek miatt a Horvátországi Magyar Református Keresztyén Egyház, a Protestáns Református Keresztyén Egyház és a Református Keresztyén Egyház. Az ilyen fajta megosztottság egyébként más protestáns felekezeteknél

(baptisták, metodisták, pünkösdisták) is kimutatható, csakúgy, mint a közben gombamód elszaporodó, zömmel karizmatikus hátterű neoprotestáns vallási közösségek soraiban.

A délszláv államokban élő protestánsok számos nehézséggel kell, hogy megküzdjenek. Az ortodox és a római katolikus egyházak, valamint az iszlám közösségek árnyékában csak nehezen léteznek. Olykor a szektásság és eretnokség vádjai éri őket, máskor pedig, mint külföldi érdekek képviselőit, kémkedéssel vádolják és üldözik őket. Emellett túlságosan felaprózódtak. Széttagoltságuk leginkább a nemzetiségi alapokon történő elkülönülésnek az eredménye, de egyre gyakoribbak a kegyességi-teológiai különbözőségek, valamint a személyi ellentétek. Érzékeny problé-

mát jelent a fiatalok elvándorlása, az asszimiláció és az elvilágiasodás. A szórvány- és peremgyülekezetek elnéptelenednek, a nagyobb gyülekezetek folyamatosan zsugorodnak. Mindehhez olyan problémák párosulnak, mint a krónikussá vált lelkeszhiány, a teológiai képzettség egyenetlensége, a hívek lelki dolgok iránti közömbössége.

Leginkább ez utóbbi volt az, ami arra indította a Biblia Szövetséget is, hogy az ott élő testvérek meghívására évente csendesnapot tartson a nagybecskereki református gyülekezetben. Erre az alkalomra másfelől is érkeznek vendégek. Alkalomadtán fiataljaink is szolgálhatnak egy-egy ifjúsági konferencián, mások pedig imaheteket szerveznek számukra, vagy lelki-testvéri látogatással tartják a kapcsolatot a délvidéki

testvérekkel. Sokan támogatják és imádkoznak a Vajdasági Gyermekmisszióért, ami szerteágazó munkát végez Bácskában, a Bánságban és Szerémségben.

Ami a helyieket illeti, úgy tűnik, a felgyülemlett nehézségek leküzdése egyre inkább az ifjú nemzedék számára lesz igazi kihívássá. Előttük viszont ott állnak követendő példaképként a nagy elődök, akiknek áldozatvállalása nélkül a délvidéki reformátusság, evangélikusság már régen elveszítette volna identitását és küldetésstudatát. Akik még maradtak, akik hiszik és vallják az Urat, azok bíznak abban, hogy Isten nem feledkezik meg róluk és készít még áldást számukra. Ezért imádkoznak a Biblia Szövetség tagjai is.

Margit István / Pécel

KÉT FONTOS FELADAT

Olvasásra: Mk 13,25-26; Mt 28,19

Isten ezen a földön két fontos feladattal bízta meg újjászületett gyermekeit. Az első: Jézus Krisztus második eljövételének várása. A második pedig az evangélium terjesztése, továbbadása, földi életük utolsó percéig. Mindkét feladat fontosságát Isten határozza meg. Az elsőt Márk evangéliuma 13,25-26-ban így olvassuk: „*A csillagok az égről lehullanak, és az égből levő erősségek megrendülnek. És akkor meglátják majd az Ember Fiát eljönni a felhőkön nagy hatalommal és dicsőséggel.*” Már az apostolok korában is felmerült a keresztyének között az Úr Jézus második eljövele. Mivel azonban az Úr Jézus nem határozta meg ennek pontos időpontját, ezért az elmúlt hosszú évszázadok során a keresztyének közül világszerte sokan különböző dátumokhoz kezdték kötni Urunk érkezését. De egyetlen, az emberek által előre jelzett időpont sem teljesült mindmáig, hiszen Urunk előre kijelentette: „*Arról a napról pedig, vagy arról az órától senki sem tud, még a mennybéli angyalok sem, sőt még a Fiú sem, csak egyedül az Atya.*” Arról nincs tudomásunk, hogy ez az időpont miért ennyire titkos. Fontos megbízatásunk viszont az, hogy hűségesen,

nagy türelemmel várjuk vissza Megváltónkat, Krisztust, aki az Atya által meghatározott időben fog megjelenni az ég felhőin, nagy hatalommal és dicsőséggel. Hallottam olyan keresztyén közösségről, ahol az általuk meghatározott napra várták vissza az Úr Jézust. Ezért eladták földi értékeiket, vagyonukat, fehér ruhába öltöztek, felvonultak egy magaslatra, ahová Jézus érkezését várták. Azonban megszégyenültek a hamis időpont megjelölésével. A múlt évszázadok folyamán egyetlen előre kiszámított dátum sem járt sikerrel. Az ilyen gondolkozású keresztyének egyáltalán nem vették komolyan az Úr Jézus kijelentését. De akik komolyan veszik Istentől kapott fontos feladatukat, azok nem számíthatnak, hanem türelmesen vigyáznak és vároznak, mivel tudják: Isten pontosan az általa meghatározott napon és órában küldi el Fiát, a királyok Királyát menyasszonyi gyülekezetért. Sem korábban, sem később nem fog érkezni. És hogy a várokozás ne teljen el tétlenségben, ezért kapták a keresztyének a második fontos feladatot, amit Máté evangéliuma 28,19-ben találunk feljegyezve: „*Menjetelek el azért, tegyetek tanítvánná minden népet, megkeresztelvén őket, az Atyá-*

nak, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében.”

Mindkét feladat igen nagy horderejű és egész embert kíván. Nem lehet lazítani, elkényelmesedni, mert az elkényelmesedés könnyen elvonhatja figyelmünket a feladatok teljesítéséről. Éberem és vigyázva kell várokoznunk Megváltó Urunk eljövételére, és bizonyosságot tennünk róla a világ előtt, hogy az ő második eljövételéig még sokan megtérhessenek hozzá az újjászületés által, és az üdvözülők száma növekedhessen újabb üdvözülőkkel – Isten dicsőségére. Mert ma még emberek milliói futnak a kárhozat felé a világi élet széles országútján.

Szomorú tény, hogy számtalan keresztyén testvérünk sincs tudatában két fontos feladatának, amelyet Isten Fia rájuk is bízott. Pedig nem lehet számunkra fontosabb, mint vigyázva várni és Isten országát építeni ebben az istenellenes és ötle elpártolt, háborgó világban. Máté evangéliuma 25,13-ban Jézus figyelmeztette övéit a vigyázásra: „*Éberem vigyázzatok azért, mert sem a napot, sem az órát nem tudjátok, amelyben az Ember Fia eljön.*” Miért fontos a vigyázás? Hát azért, mert Isten megváltott népe ellenséges területen vonul új, örök hazája felé. Ősellen-

ségünk, a Sátán pedig mindig résen van, hogy elvonja figyelmünket az Úr Jézus várásáról. Arról akar meggyőzni minket, hogy az evilági tevékenység, hírnév, vagyongyarapítás, világi érvényesülés fontosabb számunkra, mint az Úr Jézus visszavárása, és a róla való

hűséges bizonyoságtétel. Aki behódol ennek a hazug ámításnak, az könnyen megfélekedezik az Úr Jézustól rábízott két fontos feladatáról. Ha meggondoljuk, hogy mit kaptunk Istentől kegyelmi ajándék gyanánt, vagyis: üdvösséget, örök életet, akkor az ő ajándékához

képest a mi hálás viszonzószolgálatunk említést sem érdemel. Arra is gondolnunk kell, hogy Urunk majd elszámoltat bennünket, és nem lényegtelen, hogy dicséretes vagy csak elégséges lesz a végeredmény.

Pecznyák Pál / Celldömölk

A SZÓSZÉK LÉPCSŐJÉN IS ÜLTEK

Az ébredés nagy változásokat hozott a hitre jutottak életében. Az egyszerű falusi emberek lakása, portája egyre alkalmasabb lett hívő testvérek vendégfogadására. Megtanultak másképpen élni, viselkedni, főzni, beszélgetni, vendéget fogadni. Családi életük is átalakult. Úgy rendezték be lakásukat, hogy a bármikor érkező hívő vendégnek helye legyen benne. Szabolcsban a hívő férfiak nem dohányoztak, nem italoztak. A ruházatuk is megváltozott, hiszen Uruk tetszésére szerettek volna élni. A hívő fiatalok is komolyabban viselkedtek, mint hitetlen kortársaik. Ha azonban nem volt kellő alázatosság a felébredtekben, könnyen gögőssé váltak, magukat nagyra tartották, míg másokat lenéztek, maguknak tulajdonítva Isten kegyelmét. Az ilyen magatartású hívők előbb-utóbb csődbe jutottak és lelkileg kiüresedtek, alkalmatlanná váltak a szolgálatra.

A felébredtek életében a legdöntőbb az volt, hogy életük középpontjába az Úr Jézus Krisztus, a Biblia olvasása, az imádkozás került. Isten Lelke csodálatos vágyakozást ébresztett fel a szívekben az Úr dolgai iránt. Az emberek sokszor hosszú utak megtételét is vállalták, hogy az Igét hallgathassák. Sok ezren jutottak így új életre. A templomok zsúfolásig megteltek, különösen, ha evangélikázó volt.

Egy kedves barátom beszélt el, hogy egy ízben evangélikázni hívta őt egy lelkész. Az első napon azonban a házigazdának halaszthatatlan dolga támadt, így előre küldte az evangélistát, hogy kezdje meg a szolgálatot. Amikor a templom bejáratához ért, ott már tekintélyes létszámú tömeg álldogált. Gondolta, hogy ők is be akarnak menni a templomba. Kérte, hogy őt is eresszék be, de azt válaszolták neki – ismeretlen

lévén a szolgáló személye –, hogy „ide már egy lélek se mehet be”. Barátom megkérdezte, hogy miért vannak itt. Azt válaszolták, hogy várják az evangélikázó kezdetét. Végül kénytelen volt elmondani, hogy ha ő sem tud bemenni, akkor nem lesz evangélikázó. Így végül beengedték a templomba, de a szószékre is alig tudott feljutni, mert minden talpalatnyi helyen álltak, a szószék lépcsőjére pedig a fiatalok telepedtek le.

Az ébredés a gyülekezetek életében is változást hozott. Olykor előfordult, hogy a hívő embereket az egyház ellenségének tekintették, noha hűséges templomba járók voltak. Mivel azonban látták életüket, magatartásukat, életváltásukat, nemcsak számon tartották, de tisztelték is őket, sokszor irigylve békességüket és mások iránt tanúsított mentő szeretetüket. Általában minden gyülekezetben tudták, hogy ki a hívő ember, mert ők nem rejtették véka alá új életüket és örömeiket.

Közben országosan is sokféle lelki munka folyt, főleg a CE Szövetség keretében. Fordítások jelentek meg könyv alakban, iratmissziós lapok, bibliai tárgyú színdarabok születtek, amiket előadtak a gyülekezetekben. Hívő fiatalok az utcákon osztogattak evangéliumi rölapokat. Volt utcai evangélikázó is. Mély lelki mondanivalót hordozó, evangélikázó jellegű énekeket írtak, amiket szívesen énekeltek még a mezei munkák során is. Sokszor lehetett a határban, kapálás közben vidám, zengő énekszót hallani.

Megtörtént az is, hogy egy gyülekezetben a hívő atyafi bibliaórákat kezdett tartani a lakásán, ahová mind többen jártak. A helybeli lelkész eleinte ellen-szenvesnek találta ezt a kezdeményezést, majd – miután többször is meghallgatta az egyszerű testvér bi-

zonyságtételét – családjával együtt ő is élő hitre jutott. Így később már együtt szolgáltak a gyülekezetben. (Ennek azonban az is következménye lett, hogy attól kezdve az egyházmegye lelkészei közül többen nem fogtak kezét a hitre jutott lelkésszel, mert „lepaktált a hívőkkel”). A hívő lelkészek különböző megszegényítéseknek is ki voltak téve, amit alázattal, az Úrért vállalva viseltek.

Az evangélikázó módszerei a múlt század 30-as éveiben Németországból jutottak el hazánkba. Ezek több-kevesebb sikerrel honosultak meg. A német módszer szerint az evangélikázót megelőzően az evangélista több ízben is meglátogatta a gyülekezetet, ahol szolgálni készült. Az evangélikázó általában nyolc napig tartott, s igyekezett a gyülekezet minden rétegét elérni. Szinte a nap minden szakában voltak igei alkalmak a különböző korosztályoknak. Hét végén morzsaszedésre, azaz a héten kapott lelki áldások számbavételére került sor. Ilyenkor próbálták megtudni, hogy kik döntöttek az Úr Jézus Krisztus mellett, akiket ezután az új életükben bátorítottak, megerősítettek. De a régi hívők is beszámoltak ilyenkor a héten kapott áldásokról.

Ha meg lehetett oldani, legalább két szolgáló tartotta az evangélikázó hetet. A reggeli áhítattól kezdve külön alkalmakat biztosítottak a gyermekeknek, ifjúságnak, asszonyoknak, férfiaknak. Az esti evangélikázó után pedig utóösszejövétel volt, ahol a hívő élet gyakorlati kérdéseivel foglalkoztak, majd az alkalom a gyülekezet éneklésével folytatódott. Ha az evangélikázót csak egy szolgáló végezte, akkor az alkalmakat szerényebb keretek között rendezték, de ilyenkor is volt utóösszejövétel az evangélista vezetésével. Később az alkalmakat csak hétfőtől szom-

batig tartották, mivel az evangélisták gyülekezeti lelkészek voltak.

Az 1950-es években történt, hogy egy gyülekezetben aratás idején kértek evangélizációs szolgálatot. A reggeli áhítatot hajnali 5 órakor kezdték, az alkalom alatt az aratók kaszáikat a templom falához támasztották, majd az áhítat után indultak a mezőre dolgozni. Az evangélizáció este 10 órakor volt. Az aratók délben aludtak egy keveset a mezőn, és a szolgálók is napközben pihentek.

Az alábbi eset jellemző volt a gyülekezetek érdeklődésére és mozgékony-ságára. Ketten szolgáltunk egy szatmári gyülekezetben. Elhatároztuk, hogy meglátogatjuk a szolgatársam közeli szülőfalujában szolgáló fiatal hívő lelkészt is. Vasárnap délután lovas homokfutóval jutottuk el az említett faluba, ahol a gyülekezet éppen hazafelé tartott az istentiszteletről. Lelkésztársunk örömmel fogadott, és bejelentette, hogy ha már ott vagyunk, szolgáljunk is. Hiába mentegetőztünk, hogy a gyülekezet már hazafelé indult. Ő így válaszolt: „Ne törődjetelek vele, ha a harang megszólal, visszafordulnak.” Úgy is lett: a harang szavára egy fél órán belül majdnem megtelt a templom.

Felejthetetlen emlék számomra, amikor teológusként evangélizációs hétre hívtak egyik teológustársammal. Újfehértón, a község déli végén lévő tanyasi iskolában szervezték meg a hívők az alkalmat. A délutáni vonattal érkeztünk az iskola közepén lévő vasúti megállóhoz. Az atyafiak a közeli és távoli tanyákról is hívogatták az embereket, akik viharlámpásokkal felszerelve érkeztek. Minden este tele volt az iskolaépület. Csodálatos látvány volt, amikor az evangélizációt követően a vasúti töltésen a vasúti megállóhoz indultunk, és visszanezve láttuk a minden irányába szétszóródó viharlámpás csapatokat, mint az éjszakai szentjánosbogárkakat. S közben elért hozzánk a hazafelé tartók énekhangja is, ahogy a hét énekét énekeltek: „Az élet, Jézus, nélkülöd teljes boldogtalanság: hajó háborgó tengeren, szelek ha űzik, hajtják...”

Az egyházban általában feszültség volt annak vezetői és az ébredés képviselői között. A vezetők többsége nem tudott mit kezdeni a megtéréssel. Nem értették, hogy a jó református emberek miért van szükségük még meg-

térésre is. Másrészt attól féltek, hogy az ébredés egyházszakadást okoz majd. Az sem volt számukra érthető, hogy miért kell közösségbe tömörülniük a megtért embereknek. Pedig ez számukra nagyon fontos volt. Amikor valahol lelki ébredés kezdődött, a hívő atyafiak összejártak, közösen olvasták az igét, imádkoztak, és együtt épültek lelkileg is. Ha a létszám megnövekedett, akkor szükség volt egy alázatos életű vezetőre, aki fegyelmet tartott. Így indult meg a közösségi élet, amiben a hívők szolgáltak, bizonyosságot tettek, de nem csak saját gyülekezetükben, hanem a szomszédos falvakban is. Megtelt a szívük az Úr Jézus iránti szeretettel, és az kicsordult mások felé is. A hívő emberek a gyülekezet életében sokféle módon tevékenykedtek: énekkart, zenekart szerveztek, betegeket látogattak, a templom és környezete takarításában, szépítésében segítettek.

Az ébredés sok helyen hozott áldást, és fellendítette a gyülekezetek életét, különösképpen ott, ahol a lelkész is szívesen és megértően fogadta a megújulást.

Asztalos Zoltán / Hajdúszoboszló

90 ÉV CSODÁI..

„Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek, ha valaki meghallja a hangomat, és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorázom, és ő énvelem.” (Jel 3,20)

Ezzel az Igével kezdődött az én keresztény életem. Megnyitottam szívemet Jézus zörgetésének, és elindultam vezetésével az ő útján.

„De mindazoknak, akik befogadták, akik hisznek az ő nevében, hatalmat adott, hogy Isten gyermekeivé legyenek.” (Jn 1,12)

Milyen mérhetetlen ajándék Isten fiának lenni! Isten megváltja népét, amint megígérte, és megbocsátja annak vétékét, egyedül kegyelemből. *„Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!” (Ézs 43,1)*

„Mert kegyelemből nyertetek üdvösséget, hit által, és ez nem töletek van, Isten ajándéka ez.” (Ef 2,8)

Isten másik nagy ajándéka volt számomra, hogy meggyógyult a hangom. Annyira helyre jött, hogy nemsokára szólót énekelhettem az evangélizációkon, sok-sok templomban. Most is szeretek énekelni, több száz éneket ismerek és éneklek.

Jézus mondja: *„Mindenkinek, akit nekem ad az Atya, hozzám jön” (Jn 6,37).* Micsoda biztonság Isten közelében lenni!

Azután jött a második világháború, 1944-ben ért hozzánk, félttem, féltünk nagyon. Akkoriban Mezőkeresztesen laktunk. Egy rokon lánnyal (már mindketten asszonyok voltunk) az istálló padlásán bújtunk el. Az Igét olvasva ígéretet kaptam: *„Mert nem tisztátalanságra, hanem szentségre hívtam el minket Isten (1Thessz 4,7).* Két óra múlva hét szekér állt meg az udvarunkban, tele orosz katonákkal. Mi pedig a padláson

húztuk meg magunkat, hang nélkül, de az udvarról, a házból hallottuk a beszédüket – nehéz volt csendben kintartani. Két hetet töltöttünk félve, megbújva, reménykedve, hogy nem találnak meg minket. Isten mentő szeretetének a csodája volt, hogy kibírtuk, és megmenekültünk, mert a katonaság tovább vonult. Megmaradásunk záloga ez az Ige volt: *„Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz” (Zsid 13,8).* Ő nem változik meg, rá lehetett számítani 90 éven keresztül, de életem végéig is.

Ő nem ember, hogy hazudjon, megtartja ígéreteit. *„Mert nem veti meg, és nem utálja meg a szegény nyomorúságát. Nem rejti el az arcát előle, és mikor hozzá kiált, meghallgatja.” (Zsolt 22,25)*

Isten ígéretének igazságát tapasztaltam meg abban is, ahogyan az Ige fogalmaz: *„Szerzek neki hozzá illő segítőtársat”*

(1Móz 2,18). 1945. február 1-jén kötötünk házasságot férjemmel. Olyan társat kaptam benne, akivel együtt imádkoztunk, és együtt követhettük az Urat.

A nap nem ment le a haragunkkal. Ez kegyelmi ajándék volt számunkra. Idegen tudomány, hamis tanítások felé nem hajlott a szívünk. A Krisztustól tanult tiszta evangélium bátorított és vezetett minket. Nem néztünk emberekre, hanem csak Istenre, a szentre és tisztára, a Szabadítóra. Ő hordozott közös utunkon minket 57 éven keresztül. Támogattuk egymást az Úr követésében is. Nagyon nehéz volt az elválás, de tudtam, hogy férjem „Ábrahám kebelén” pihen. Özvegységemben is drága Megváltóm áll mellettem.

2004-ben, 80 évesen, szűrővizsgálaton voltam. Az orvos azt mondta, egy rosszindulatú csomó van a hónom alatt. Meg kell műteni, ki kell operálni.

Akkor az igazi orvoshoz, Jézushoz kiáltottam. Ezt az Igét kaptam: „Semmit ne félj a rád váró szenvedésektől.” (Jel 2,10) A műtét sikerült, nagyon örültem, de 25 sugárkezelést kellett kibírom Miskolcon. Mindenben megsegített az én Uram!

A családom szeret. Két fiam, öt unokám, 8 dédunokám van – sok örömet adnak.

Református gyülekezetem vezetői szeretnek, tisztelnek, lelki testvéreim törődnek velem. Nem hagynak magamra, elvisznek kocsival a templomba, hogy lelkileg el ne szegényedjek.

Tele van a szívem szent örömmel, hogy ilyen öregséggel ajándékozott meg az Úr!

Aki kéréseink és gondolataink mértékén felül is képes mindent bőségesen megtenni az ő bennünk munkálkodó ereje szerint, azé a dicsőség az egyházban Krisztus Jézus által, minden nemzedéken át, mind a múltban, mind a jövőben, örökkön-örökké (Ef 3,21). Ámen.

Kérésem és hitvallásom Isten felé pedig ez: „Ne vess el engem időskoromban sem, amikor elfogy az erőm, ne hagyj el engem” (Zsolt 71,9).

Özv. **Andrássy Kálmáné** /
Kazincbarcika

HÍREK – KÖZLEMÉNYEK

Halottaink: ✠ **Fekete János** (1928) Monor,
✠ **Füle Lajos** (1925) Vásárosnamény,
✠ **Kálmán István** (1922) Dunakeszi,
✠ **Szoboszlai Józsefné** (1928) Hodász.

Kedves, szolgáló testvéreinktől, mint biblia szövetségi tagoktól is búcsúzunk. Szeretteiknek adja az Úr a vigasztalást, mint isteni ajándékot! Emlékük legyen áldott!

Füle Lajos alapító, majd tanácsstagunk gyászszertartásán elnökünk, dr. Makrai Tibor is búcsúztatót mondhatott, ebből közlünk részleteket:

„Aki nekem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm is: és aki nekem szolgál, megbecsüli azt az Atya.” Jn 12,26.

Füle Lajos bátyánk életére és hazamenetelére gondolva is megállapítható az, amit a Biblia Ábrahámról és Jóbról mond: „meghalt jó vénségben és betelve az életet” Jób 42,17.

Fogalmazhatunk úgy is – szintén az Ige szavaival –, hogy általment a halálból az életbe, vagyis a halál árnyékának völgyéből az örök életbe. De ez a halálból életbe való átmenetel már 1944 őszén megtörtént, amikor Cegléd bombázása után a bombatölcsérek között átadta életét Jézus Krisztusnak. (Egy bombázópor kellős közepén Találkoztam egy életre Veled – írta később.) Azóta örök élete van, amin nincs hatalma a halálnak. Most annyi történt, hogy levetette a földi sátorházat, és az Atya áttette egyik kezéből a másik kezébe, a mennyei honba került, ahol gyermekei örök helyét Jézus elkészítette rég.

A fenti Igében Jézus összefoglalja a szolgáló ember életét, mint amilyen testvérünké

is volt. Lajos bácsi nemcsak tudásával, szakmai ismereteivel, hanem az élet beszédének hirdetésével szolgált Urának és embertársainak. Hálásan gondolunk vissza azokra a jó tanácsokra, útbaigazításokra, üzenetekre, amiket ő mondott. Mindig felüldültünk, amikor vele beszélhettünk.

Szolgált verseivel, Isten Igéjével, bizonyágtételekkel gyülekezetekben, újságok-folyóiratok lapjain, hang- és videófelvételeken, de szolgált mérnöki munkájával is, úgy, mint akiben elődereng, s ragyogni kezd a KRISZTUS arca.

Szelíd bölcsesség, segítő szeretet, mély alázat jellemezte, hiteles és következetes életet élt. Jézus Krisztus volt életének középpontja, és mindenkinek kész volt bizonyosságot tenni róla – akár párttitkárnak, akár munkatársaknak vagy szomszédoknak, vállalva ennek következményeit is. De ugyanígy kész volt az ő Uráról beszélni operáló orvosának, betegársainak is. Ha valaki segítségért fordult hozzá, akkor azt imádságos lelkülettel, a Lélek és az Ige vezetését kérve tanácsolta, erősítette.

A Biblia Szövetség alapító tagja volt, néhány évig a Biblia Szövetség vezetőségében is tevékenykedett. Amíg ereje és egészsége engedte, a Biblia Szövetség körzeti alkalmain részt vett, a kisvárdai házi bibliakörben rendszeresen szolgált. Mindig épültünk rövid, de tartalmas hozzászólásából, amelyekben verseiből is idézett.

Hűséges volt Megváltó Urához, Jézus Krisztushoz és az ő gyülekezetéhez. Szívügye volt Isten népének a sorsa és a misszió. Saját magáról, problémáiról nem sokat beszélt; inkább a gyülekezetek, közösségek, lelki testvérek sorsa érdekelte. Imalistáján szerepeltek a várandós anyák, a

FÜLE LAJOS: MENEDÉKEM

Múló időm, URAM,
TEREMTŐM,
forgács csak az időtelenből,
a véges út, a földi pálya
a teremtés szakadt szilánkja.

Hogy is lehet, hogy e szilánkot
jelenléteddel így megáldod,
s a halandó emberi lelket
hatalmaddal újjáteremted?

Köszönöm, hogy hinni, remélni
én is idejöhöttem élni,
s földi időm, ha itt letelne,
kaput nyitsz az időtelenbe.

Mert a múlás csalóka látszat,
mert hatalma nincs a halálnak
azon, akit KRISZTUSA éltet.
Menedékem – az örökélet.

megszületett gyermekek éppúgy, mint a gyülekezetek, lelki közösségek és egyházunk-országunk vezetői.

A szép beszéd, a költői tehetség ajándékát kapta Urától. Tartalmas, lényegre törő versei komoly üzeneteket, hitigazságokat, megtapasztalásokat közvetítenek, rávilágítanak a teremtett világ szépségére, miként a virágszirmokból, levelekből, kukoricacsuhéból készült alkotásai, a „természet akvarelljei” is.

Minden munkáját úgy végezte, mint az Úrnak, a Királyok Királyának. Műve a Királynak szólt. Precíz és igényes volt életének minden területén, mint aki a menny és föld urának szolgál.

Jézus Krisztust követve szolgált, akár a megaláztatásban, a szenvedésben is. Nem az emberi elismerésre vágyott – noha

azt is megkapta –, hanem arra az örökké tartó szeretetre, amellyel az Atya megbecsüli az övéit. Tudta, hogy az emberi elismerés csak ideig-óráig tartó, de az, amit az Atyától kapunk, soha el nem múlik, örökké megmarad.

Lajos bátyánk hazamenetele nagy veszteség hívó népiünknek és családjának is. De a fájdalom könnyein át feltekinthetünk a halál és az elmúlás felett győzedelmes Jézus Krisztusra, akiben a halál nem veszteség, hanem nyereség, nem elszakadás, hanem hazaérkezés.

Istené legyen a dicsőség és a hála hitvalló életéért, ő adjon vigasztalást szeretteinek, lelki testvéreknek, gyülekezeti tagoknak és mindnyájunknak!

HITBEN JÁRÓ FIATALOK TÁBORA-KÉPZÉSE GYULÁN

2015. augusztus 19-23.

Tervezett program: – reggel és este rövid áhítat; – fő témánk a **biblikus misszió** Sípos Aba Álmos előadásában; – a **gyógyulásgyógyítás** témájáról dr. Szabó Andrea tart előadást, – a **helyes nyelvhasználat és a helyesírás** rejtelseiben Urbán Viktória segít tájékozódni; – betekintünk a **Gender Mainstreaming** (nemek közötti esélyegyenlőség) területére dr. Mikolicz Gyula előadásában.

Szabadidős program: szabad a 20-a (Gyula város, különös tekintettel az ünnepi programokra) és 22-e délutánja, amikor a környéket is bejárhatnánk (pl. Nagyszalonta?)

Részvételi költség: (étkezés, szállás) a teljes program **22.000 Ft**; **Jelentkezés:** a lehető leghamarabb a **bsz@bibliaszov.hu**-n

FONTOS KÉRDÉSEK

A 2015. évi, őszi rendezvények programja:

– szeptember 13.: **Elárulták a reformációt?**

– november 8.: **Elárulták a missziót?**

Az előadás 17 órakor kezdődik a Budapest, Nagyvárad téri ref. templomban (VIII. ker. Üllői út 90.), amit beszélgetés követ. Az előző előadások hanganyaga a helyszínen megvásárolható vagy megrendelhető. Mindenkit szeretettel várnak a szervezők!

DEBRECENI CSENDES NAP

2015. október 3-án, szombaton 10 órától

Szeretettel várjuk a Biblia Szövetség tagjait és az érdeklődőket a

Mester utcai gyülekezet templomába.

MEGHÍVÓ A BIBLIA SZÖVETSÉG KONFERENCIÁIRA

– lelki konferencia Mátraházán: október 4-9.,

– orvos-konferencia Berekfürdőn: október 31- november 5.,

– lelki konferencia Berekfürdőn: november 16-20.

Jelentkezni lehet – 5000,- Ft előleg befizetése mellett – az alábbi lehetőségek valamelyikén:

– e-mail: bsz@bibliaszov.hu;

– telefon: 28/452-334 vagy

– cím: Biblia Szövetség, 2119 Pécel, Kálvin tér 2/B.

Részleteket a www.bibliaszov.hu honlapon talál!

MEGHÍVÓ

a Biblia Szövetség csendesnapjára

Nyíregyháza, 2014. augusztus 23. (vasárnap), Református templom, Nyíregyháza, Kálvin tér

Lelki program:

JÉZUS KÉRDÉSE A KENYÉRKERESŐKHOZ

10:30 istentisztelet: *Jn 6,26-29: Miért dolgozol?*

12:00 *Jn 6,30-35: Miről beszél minden kenyér?*

13:00 ebédszünet

14:00 *Jn 6,36-40: Amit csak Jézustól kaphatsz*

14:45 *Jn 6,51-54: Jézus a legtöbb...*

15:30 *Jn 6,59-66: A legnagyobb kiváltság: Jézushoz menni*

*

Mindenkit szeretettel vár a Biblia Szövetség és a vendéglátó gyülekezet!

CSALÁDOS NAP

2015. szeptember 5-én, szombaton

ismét családi napot szervezünk péceli ingatlanunkon.

Délelőtt szervezett program:

– felnőtteknek Nagy Zsolt és felesége, Eszter tart előadást

közös beszélgetéssel; – fiataloknak ifi teaház;

– gyermekeknek kézműves foglalkozás;

– kicsiknek gyermekmegőrzés.

Közös ebéd a kondérban főtt gulyásból.

Délután ismerkedés, barátkozás, ruha-turi stb.

Kérjük, szeptember 2-ig, szerdáig jelezzétek jövedeteleket, ezzel segítitek a szervezést!

Nagybecskereki (Vajdaság) BSZ csendesnap, 2015. május

A Biblia Szövetség péceli biblia-iskola 2014/15. tanévében 34 másod és 11 harmad éves hallgató vett részt. A tíz szombati napon hét-hét órában a tanterv szerinti foglalkozásokon való részvétel és az előírt feladatok teljesítése után június 20-án tartottuk az évvárót péceli székházunkban. A mellékelt képen a hallgatók egy csoportja és két tanárjuk látható. A címlapkép a részvételt bizonyító oklevél átadását örökíti meg.

1. A miskolci körzet nyékládházai csendesnapja (1-2)

2.

30+ TALÁLKOZÓ PÉCELEN

Szeretettel hívunk

2015. szeptember 12-én 10.00 órától

a Biblia Szövetség székházában (Pécel, Kálvin tér 2/B) tartandó programunkra.

Előadónk *Bálint Józsefné* ÉBA munkatárs, aki az **emberi képmutatásról** és **büszkeségről** beszél majd.

A találkozót játékos ismerkedéssel, énekléssel kezdjük, de lesz alkalom a személyes beszélgetésre is.

Ebédre közös kerti kolbászsütést tervezünk, amihez egy doboz üdítővel vagy sütiivel járulhatsz hozzá!

Ebéd után kiscsoportokban beszélgethetünk az elhangzottakról, majd záró áhítat következik.

Ezután kinek-kinek lehetősége van további közös, kötetlen időtöltésre.

A részvétel ingyenes.

Szeretettel várunk, remélve, hogy köszönhetünk ezen a nagyszerűnek ígérkező programon!

Állami gondoskodás és nehéz családi körülmények között élő kislányok tábora péceli székházunkban 2015. július

A Biblia Szövetség 2015. évi közgyűlése (4-7. kép) – részletek a mellékletben

A Biblia és Gyülekezet című folyóiratra a **11742331-20003610** számlaszámon vagy postai utalványon lehet előfizetni
 Az előfizetési díj 2015-ben: belföldre: 2.500,- Ft/év; (2.200,- Ft/pld. 10 pld. felett); külföldre: – európai országokba: 4.800,- Ft/év;
 – egyéb országokba: 5.900,- Ft/év. Az előfizetés nélküli árus példány ára 350,- Ft. A folyóirat megjelenik negyedévenként.

A Biblia és Gyülekezet szerkesztősége és kiadóhivatala: a Biblia Szövetség Egyesület címen
 Kiadja a Biblia Szövetség Egyesület megbízásából az Ébredés Alapítvány, felelős kiadó: Szabó László

Biblia Szövetség Egyesület címe: H-2119 Pécel, Kálvin tér 2/B Telefon/fax: 06 (28) 452-334 Internet: www.bibliaszov.hu E-mail: bsz@bibliaszov.hu
 felelős szerkesztő: dr. Sípos Ete Álmos; szerkesztő: dr. Mikolicz Gyula; tördelés: Horváth Mária; címlapfotó: bibliaiskolai évszáró
 fotó: H. M., Kiss Zsolt, dr. M. Gy., Mikoliczné Virág, dr. Viczián Miklós

Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza! Folyóiratunk legközelebb 2015. reformáció ünnepére jelenik meg. Lapzárta: 2015. szeptember 10.
 Nyomtatás: M és M Goldprint Kft. 1107 Bp., Máza u. 3. – HU-ISSN 0866-2932 (nyomtatott) – ISSN 2064-0269 (online)